

Toto je ten pravý Boh
strana 8

Výroky učenia: Pokánie
strana 16

Kde sú pastieri?
strana 23

Dobré zvesti z neba
strana 24

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujú slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“
(Ef. 1:13)

Číslo 2/2014 Ročník XIII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovolných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (41)	2
CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (7)	4
LEVITSKÉ OBETE (4)	5
TOTO JE TEN PRAVÝ BOH	8
VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (4)	10
KRISTUS PO PRAVICI (3)	12
SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (3)	14
VÝROKY UČENIA: POKÁNIE	16
JOZUA, SYN NÚNOV	18
KRST V DUCHU	20
BOLA TO MANNA!	21
ČO ZNAMENÁ PRIATEĽSTVO	22
KDE SÚ PASTIERI?	23
DOBRE ZVESTI Z NEBA	24

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (41)

John Riddle, Cheshunt

„VŠETKY TIETO KLIATBY“ (2)

(Prečítajte si kapitolu 28:15–48)

V prvej časti úvahy nad 5.Mojžišovou 28 sme navrhli, aby verše 15-48 boli označené ako „rozsah kľatieb“ a verše 49-68 ako „intenzita kľatieb.“

Rozsah kľatieb (v.15-48)

Ako sme videli, tieto verše opisujú kľatby pred zajatím (v.16-35) a kľatby počas zajatia (v.36-44) spolu so zdôvodnením: „A prídu na teba všetky tieto kľatby a budú ťa prenasledovať a stíhať ťa, dokiaľ nebudeš zahladený, pretože si nepočúval na hlas Hospodina, svojho Boha, tak aby si bol ostríhal jeho príkázania a jeho ustanovenia, ktoré ti prikázal“ (v.45-48).

B) Intenzita kľatieb (v.49-68)

Tento odsek zosilňuje negatívny dopad na Boží ľud, keď bude „porazený“ pred nepriateľmi a bude sa „ponevierať po všetkých kráľovstvách zeme“ (v.25). V tejto súvislosti si všimnime nasledujúce skutočnosti:

- a) Rýchly nepriateľ (v.49-51)
- b) Podmienky obliehania (v.52-57)
- c) Zmenšujúci sa počet (v.58-62)
- d) Rozptýlený národ (v.63-68).

a) Rýchly nepriateľ (v.49-51)

„Hospodin dovedie na teba národ zďaleka, od konca zeme, ktorý poletí, ako letí orol...“. Kým niektorí v tom vidia orly Rímskej ríše, pravdepodobnejšie sa však zdá, že sa to vzťahuje na Chaldejov. Vid' Hab. 1:6-8: „Lebo hľa, vzbudím Chaldejov, národ ľúty a rýchly, ... jeho jazdci prídu zďaleka; poletia ako orol, ktorý sa ponáhľa zožrať.“ (Pozri tiež Jer. 48:40, 49:22.) Bol to kráľ Chaldejov, ktorý naplnil verš 50: „... pobil ich mládencov mečom ... a nezľutoval sa ani nad mládencom ani nad pannou, nad

starším ani nad kmetom, ...“ (2.Par. 36:17).

b) Podmienky obliehania (v.52-57)

„Zovrie ťa vo všetkých tvojich bránach, ... dokiaľ nepadnú tvoje vysoké múry hradné, na ktoré sa ty nadeješ, po celej tvojej zemi...“. Je pozoruhodné, že Boží ľud veril „vysokým múrom hradným“ viac, ako Hospodinovi. Porovnaj s 1.Sam. 4:3, kde truhla zmluvy bola považovaná za niečo ako talizman. Plynie z toho poučenie. Veriacim nie je cudzie chváliť sa (právom) pozornosťou, akej sa v ich zbore dostáva učeniu i praxi, ako aj schopnosťami a darmi. Avšak pre akékoľvek spoločenstvo Božích ľudí je nebezpečné považovať samých seba za dokonalých, alebo aj nechať sa považovať za takých od iných. „Ten, kto sa chváli, nech sa chváli Pánom“ (1.Kor. 1:31).

Desivý opis týchto veršov by sa mal čítať v kontexte 2.Kráľ. 6:26-29 a obzvlášť Plaču Jer. 2:20, 4:10, keďže sa tu očakáva obliehanie Chaldejmi. Duchovný kanibalizmus je rovnako desivý: „Ale ak sa navzájom hryziete a žeriete, hľadte, aby ste neboli jedni od druhých strávení“ (Gal. 5:15).

c) Zmenšujúci sa počet (v.58-62)

V súvislosti s veršom 58 je vhodné citovať Ellicottov komentár: „Netreba brať na ľahkú váhu, ak Všemocný povie nejakému človeku, alebo národu: ‚Ja som Hospodin, tvoj Boh.‘ Tí, ktorí sú Jeho, musia Ho poslúchať, milovať a uznávať. Nikto sa Mu nebude posmievať. Nikdy inokedy On neprišiel, aby ‚vzal sebe národ spomed iného národa,‘ ako to urobil s Izraelom (5.Moj. 4:34). Preto tieto hrozivé následky.“ Urobíme dobre, keď sa zamyslíme nad veršom 62: „A zostane vás málo namiesto toho, že vás bolo jako nebeských hviezd čo do množstva, pretože si nepočúval na hlas Hospodina, svojho Boha“. A opýtame sa: Do akej miery sme zodpovední za zmenšujúci sa počet

duší v našom zbore? Je to preto, lebo sme nezachovávali všetko napísané „v tejto knihe“? Keď sa vrátíme k priamemu kontextu, verš 59 sa tiahne celými stáročiami, od Babylonského zajatia až po dnešný deň. Utrpenie Božieho ľudu v tomto období nie je nič mimoriadne.

d) Rozptýlený národ (v.63-68)

Smutné podmienky a obmedzujúce okolnosti v týchto veršoch sa dajú zhrnúť nasledovne:

i. Odňatie zeme, v.63: „A stane sa, že jako sa radoval Hospodin nad vami, keď vám činil dobré a rozmnožoval vás, tak sa bude radovať Hospodin nad vami, keď vás bude hubiť aplieniť, abudete zahnaní zozeme, doktorej ideš, aby si ju zaujal do dedičstva.“ Jasná predpoveď odvlečenia sa naplnila v odňatí severného kráľovstva (Izrael) Asýrčanmi 2.Král. 17, a odňatím južného kráľovstva (Judea) Chaldejmi (2.Par. 36). Boží ľud vtedy stratil požehnanie a výhody tej „zeme“ a neposlušnosť prináša to isté aj nám v dnešnej dobe. Aké strašné je stratiť radosť z dedičstva!

ii. Pobyt medzi národmi, v.64: „A Hospodin ťa rozptýli medzi všetky národy od jedného konca zeme až po druhý koniec zeme.“ Nie je potrebné to viac zdôrazňovať. Židovské komunity so svojimi synagógami možno nájsť po celom svete. Aj Nový Zákon hovorí o rozptýlení. Napríklad v Skut. 2:5-11: „A bývali v Jeruzaleme Židia, nábožní mužovia, zo všetkých národov, ktoré sú pod nebom ... Partovia a Médovia a Elamiti ... Rimania, Kréťania a Arabi...“ 1.Pet. 1:1: „Peter, apoštol Ježiša Krista, vyvoleným pútnikom diaspory v Ponte, v Galácii, v Kappadocii, v Ázii a Bitýnii ...“

iii. Návrat k modlárstvu, v.64: „... tam budeš slúžiť iným bohom, ktorých si neznal ani ty, ani tvoji otcovia, drevo a kameňu.“ Nepoznáme detaily modlárstva v rozptýlení, okrem Egypta (Jer. 44:17) a dokázateľne Babylona (Ezech. 33:25). Ellicottov komentár dodáva: „Ale boli otrokmi tých, ktorí uctievali iných bohov.“

iv. Nedostatok oddychu, v.65-67. Toto sa naplnilo za života mnohých (starších) čitateľov, ako aj v dávnej minulosti. „A medzi tými národmi nebudeš mať oddychu, ani tvoja noha (ktorá mala pevne spočívať v Kanaáne, Joz. 1:3) nebude mať miesta, kde by si odpočinula. Atamtidá Hospodin ľakavé srdce, umdlenosť očí a trúchlivé hynutie duše.“ V týchto veršoch sa pred nami črtá prenasledovanie Židov nacistami, s neopísateľnou hrôzou koncentračných táborov. „A tvoj život ti bude visieť na nitke pred tebou, a budeš sa strachovať vodne i v noci. A nikde nebudeš istý svojho života. Ráno povieš: Keby už len bol večer! A večer povieš: Keby len už bolo ráno! Pre strach svojho srdca, ktorým sa budeš strachovať, a pre to, čo budú vidieť tvoje oči, na čo sa budeš musieť dívať.“

v. Návrat do Egypta, v.68. To by mohla byť tá povestná posledná rana. Bol to návrat na úplný začiatok. Samozrejme vieme, že hoci niektorí Židia odišli do Egypta do exilu (Jer. 42-44), bola to iba malá časť národa. Jozefus uvádza, že Titus vystaňoval mnohých Židov do Egypta. A keďže v Neh. 5:8 sa nachádza slovo „predávať“, zdá sa, že význam verša 68 je nasledovný: „Budú ťa predávať tvojim nepriateľom za otrokov a nebude toho, kto by ťa vykúpil.“

Pri úvahách nad závažnými skutočnosťami tejto kapitoly urobíme dobre, keď sa opäť započúvame do Mojžišových slov: „preto, že si neslúžil Hospodinovi, svojmu Bohu, s radosťou a ochotou srdca ... vzloží železné jarmo na tvoju šiju, a to tak, dokiaľ ťa nezahladí“ (v.47-48). Ako uvádza Warren Henderson: „Mojžiš pripomínal deťom Izraela, že ich správanie privodí buď Božie požehnanie, alebo súd. V úvode varovaní sa trikrát nachádzalo napomenutie, aby počúvali Hospodinov hlas a aby poslúchali Jeho prikázania. A predsa poslúchať prikázania nestačilo – bolo treba slúžiť Hospodinovi s radosťou a ochotou srdca, aby neprišiel súd. Pán žiada viac ako len podriadenosť; chce našu dobrovoľnú a radostnú službu. Iba vtedy sme mu skutočne podriadení!“

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (7)

Jim Flanigan

Bethesda

Názov Bethesda (dom milosti) sa v Biblii vyskytuje iba jedenkrát, v Jána 5:2. Je to meno jeruzalemského rybníka v blízkosti Ovčej brány a nemá sa zamieňať s Betsaidou, čo bola dedina na severnom pobreží Galilejského mora. Ovčia brána sa spomína niekoľkokrát v knihe Nehemiáša (Neh. 3:1,32, 12:39) a všeobecne sa verí, že je to brána, ktorou sa do chrámu privádzali ovce a dobytok k obeti.

Hoci neexistuje jednoznačná zhoda v presnej lokalizácii Bethesdy, najobľúbenejšou verziou je bazén, objavený počas archeologického výskumu v jeruzalemskej časti Bezetha, neďaleko Štefanovej brány a Antóniovej veže. The New Unger's Bible Dictionary zdôrazňuje, že sa toto miesto nachádza „pod kryptou zničeného kostola zo štvrtého storočia, má arkádu s piatimi oblúkmi a s vyblednutou freskou zobrazujúcou Kristovo zázračné uzdravenie.“ Publikácia Notes on the Bible vysvetľuje: „Slovo ‚sieň‘ všeobecne znamená zakrytý priestor obklopujúci budovu, kde ľudia sedia, alebo sa prechádzajú za horúceho počasia. Tu to pravdepodobne znamená

päť zakrytých miestností, kde sa chorí mohli zdržiavať a z každej z nich bol prístup do vody.“ A o akú širokú škálu postihnutí išlo! Boli tu slepí, krívajúci i schradnutí. Smutný obraz spúšťa, ktorú medzi ľuďmi spôsobil hriech. A aká žalostná bola mužova sťažnosť, keď povedal: „Pane, nemám človeka.“ Nielenže bol sám bezmocný, ale nikto nebol nablízku, aby mu pomohol; nemal priateľov.

Hoci v nasledujúcich rokoch zmizla stopa po tomto mieste, úbohý bezmocný muž, ktorý bol uzdravený, nikdy nezabudol na miesto svojho uzdravenia. Vybratý z množstva chorých okolo neho, toto miesto sa mu skutočne stalo „Domom Milosti“, pretože tu sa stretol so Spasiteľom, ktorý odpovedal na jeho strašnú núdzu a vrátil mu silu. V tejto súvislosti je zaujímavé porovnať zázraky z Jána 5 a Jána 9: dvaja muži, dva rybníky – Bethesda a Siloam – dva zázraky v sobotu. Muž z Jána 5 videl, ale nemohol chodiť. Muž z Jána 9 chodil, ale nevidel. Spasiteľ pristupuje ku každému zvlášť a nežiada nič, čo by obaja nemohli splniť. Bethesda hovorí o „milosti.“ Siloam znamená „poslaný.“ Bezmocný muž z Jána 5 je odkázaný na milosť, pretože nikam nemôže „ísť.“ Muž z Jána 9 bol

mobilný, a tak mohol poslúchnuť Pánov rozkaz, aby sa išiel umyť. Každý z týchto zázrakov dáva Pánovi Ježišovi priestor na dlhý príhovor a spôsobuje hnev u Židov.

Hoci autenticitu Jána 5:4 niektorí spochybňujú, zdá sa, že neexistuje dôvod na pochyby. Ako sa dočítame v inom komentári, „niektoré pozostatky požehnaní Izraela pretrvávajú. Anjeli, poslovia toho obdobia, stále zostupovali medzi ľudí.

Hospodin stále podával o sebe svedectvo.

Hospodin stále podával o sebe svedectvo. Bolo však potrebné úsilie, aby sa z tejto služby mohol vziať úžitok. To, čo nevládal zákon, pretože bol slabý skrze telo, vykonal Boh v Ježišovi. Bezvládny človek mal túžbu, ale nie silu – vôľa pri ňom bola, ale moci k čineniu sa mu nedostávalo.“

Celých tridsaťosem rokov žil tento človek vo svojom postihnutí. Presná povaha jeho ochorenia nie je vyslovene popísaná, aj keď muselo ísť o určitú formu obrny. Rovnako nevieme, ako dlho sa zdržiaval pri rybníku Bethesda. Putoval Izrael 38 rokov po

púšti? Plných štyridsať rokov blúdili po púšti, ale istý čas ich viedla Božia ruka. Tridsaťosem rokov postihnutia celého národa! Ako len potrebovali Mesiáša, ktorý by im priniesol požehnanie!

Ale títo Židia za Pánových dní, ktorí Mu neskôr povedali: „Daj nám znamenie“, odmietli každé znamenie, ktoré im dal – ako aj tu v Bethesde. Namiesto viery hľadali vinu a pustili sa do protirečenia. Kde bolo ich milosrdenstvo? Tento úbožiak bol uzdravený po tridsiatich ôsmich rokoch nemoci a jediný, čo vedeli, bolo škriepiť sa o dodržiavanie soboty! „A človek hneď ozdravel a vzal

svoje ležisko a chodil. A bolo to v sobotu. Preto hovorili Židia uzdravenému: Je sobota, nepatrí sa ti nosiť ležisko. A on im odpovedal: Ten, ktorý ma uzdravil, mi povedal: Vezmi svoje ležisko a chod'!“

Vtedy ešte tento človek nepoznal identitu Toho, kto ho uzdravil. Je však dobré všimnúť si, že sa čoskoro nato vybral do chrámu a tam sa stretol s Ježišom. Nato svedčil o ňom Židom, ktorí Ho chceli zabiť. Židia vtedy spustili Ježišovo prenasledovanie a skutočne Ho chceli zabiť, pretože vykonal tieto veci v sobotu. Pánova odpoveď je nádherne

stručná, ale len povzbudila ich hnev voči Nemu. Pokojne im povedal: „Môj Otec pracuje doteraz, i ja pracujem.“ Samozrejme vieme, že o pozemskom siedmom dni sa píše: „A Boh dokonal siedmeho dňa svoje dielo ... a odpočinul od všetkého svojho diela“ (1.Moj. 2:2). Avšak to bolo odpočinutie od diela stvorenia a ako píše Dr. Gill: „Odvtedy neprestával pracovať, či už v sobotu alebo v iný deň, na vláde nad týmto svetom, na udržiavaní stvorenia pri živote, na starostlivosti o neho vo svojej prozreteľnosti, na tom, aby slnko svietilo a aby padal dážď, a na tom, aby chránil aj to najúbohejšie zo svojich stvorení.“

LEVITSKÉ OBETE (4)

Tom Wilson, Škótsko

OBETE UPOKOJUJÚCEJ VÔNE – OBILNÁ OBET'

(Pred uvažovaním o tomto predmete si prečítajte 3.Moj. 2)

Obilná obet' bola jedinou z piatich základných obetí, pri ktorej sa neprelievala krv. Nebolo potrebné zabiť žiadne zviera, a predsa Boží Duch zdôrazňuje, že to bola „ohňová obet'“ (v.2,3,9,10,11,16) a jej vôňa bola iná, ako vôňa zápalnej obete – kadidlo bolo upokojujúcou vôňou Hospodinovi. Nebola to zápalná obet' chudobných, ako to vysvetľujú niektorí rabíni. Obilnú obet' bolo povolené priniesť samostatne, ale často sprevádzala zápalnú

alebo pokojnú bitnú obet', vid' 4.Moj. 15:3,4. V 2.Moj. 2 inštrukcie k obilnej obeti nasledujú po zápalnej obeti, pretože ju často sprevádzala.

Hebrejské slovo „minchah“ sa 131-krát prekladá ako „obilná obet'“. Tento výraz doslovne znamená „dar“, ale často má špeciálny význam: bol to dar nadriadenému na zabezpečenie láskavého zaobchádzania. Keď sa Jakob pokúšal nakloniť si Ezava, doniesol mu dar (1.Moj. 32:21,22) a z rovnakého dôvodu dal aj nerozumný dar Jozefovi (1.Moj. 43:11,15). Bol to spôsob, ako vyjadriť podriadenosť a úctu monarchovi. Slovo „minchah“ zachytáva postoj uctievaťieho

pred Bohom – želá si zapáčiť sa svojmu Bohu.

Kapitola sa delí na štyri časti; tri z nich zdôrazňujú dôležitosť tejto obete.

1. Obetovanie bielej múky (v.1-3)
2. Obetovanie pečených vecí (v.4-10)
3. Zákazy, ktoré sa majú dodržiavať (v.11-13)
4. Obetovanie prvých plodín (v.14-16)

Prvé dve časti končia výrokom: „svätosväté je z ohňových obetí Hospodinových,“ a časť 4 nasledovným: „To bude ohňová obet' Hospodinovi.“ Tieto odseky súvisia s tromi druhmi obilnej obete, prijateľnej pre Hospodina:

1. biela jemná múka (v.1-3)
2. pečené na panvici, v peci alebo v nádobe (v.4-11)
3. prvé plodiny klasu (v.14-16).

Ingredienciami boli zrno, olej, kadidlo a soľ. Zrno mohlo byť vo forme jemnej bielej múky alebo klasov obilia.

Obetovať sa mohlo v troch spomínaných formách, ale sám Boh spresnil požiadavky oltára. Celkom zjavne sú

súčasťou tejto obete bez krvi odlišné od ostatných štyroch obetí z 1:1-3-17 a musia sa teda vzťahovať na iné charakteristiky Krista.

Biela múka jemná

Z jemnej bielej múky sa pieklo pre Abrahámových nebeských hostí (1.Moj. 18:6) a nechýbala ani na Šalamúnovom kráľovskom stole (1.Král'. 4:22). Slová z 2.Moj. 29:2 naznačujú, že to bola jemná biela pšeničná múka, nie celozrnná alebo zmiešaná s otrubami. Zobrazuje to jedinečnosť Toho, ktorý vyrástol v Nazarete, ale jeho hrubé spôsoby sa Ho nedotkli.

Obilná obet', ktorá podľa práva patrila Áronovi a jeho synom, je vo veršoch 3 a 10

nazvaná „svätosväťou,“ aby neslúžila na uspokojovanie bežných životných potrieb.

Olej

Olej bol pre život na Blízkom východe v biblických časoch dôležitý. Používal sa na varenie a na svietenie, ale aj ako základ masť a parfumov. Trvalo 800 rokov, kým Izaiáš stotožnil symbolický význam oleja v židovských obradoch so Svätým Duchom, takže Peter mohol vyznať Kornéliovi: „Boh pomazal Ježiša z Nazareta Svätým Duchom a mocou.“ Dôležitosť oleja v tejto obeti je celkom zrejímavá:

- ▶ „naleje k nej oleja“ (v.1)
- ▶ „zamiesené v oleji“ (v.4)
- ▶ „pomastené olejom“ (v.4,5)
- ▶ „naleješ na ňu oleja“ (v.6)
- ▶ „v oleji“ (v.7)
- ▶ „dáš k nej oleja“ (v.15)
- ▶ „z jej oleja“ (v.16).

Boh si nárokoval na všetko kadidlo, pretože len On vedel dokonale oceniť jeho vzácnu vôňu.

Lukášovo evanjelium zdôrazňuje úlohu Svätého Ducha v živote Pána Ježiša. Mária počala, pretože k nej prišiel Svätý Duch (Luk. 1:35). Pán bol pomazaný, keď na Neho zostúpil Svätý Duch v podobe holubice (Luk. 3:22), čo je v Luk. 4:18 opísané ako naplnenie Iza. 61:1,2. Lukáš nám sprostredkúva pohľad na „Ježiša, plného Svätého Ducha“ (Luk. 4:1), „vedeného Duchom na púšti“ (4:1) a „v moci Ducha“ (4:14). Odkazy na olej v 3.Moj. 2 našli svoje naplnenie v činnosti Ducha v živote, kde On nebol uhasený, ani zarmucovaný.

Kadidlo

Hoci zvyšok obilnej obete mal patriť Áronovi a jeho synom, z kadidla im nepatrilo nič. Kadidlo sa získavalo zo stromov, ktoré rástli vo veľmi nehostinnom prostredí. Ak sa

ho však dotkol oheň, vydávalo nádhernú vôňu. Za hrst' múky spolu s trochou oleja sa páliť „so všetkým kadivom“ (v.2,16). Boh si nárokoval na všetko kadidlo, pretože len On vedel dokonale oceniť jeho vzácnu vôňu. Potrebuje si pripomenúť, že na Synovi je niečo, v čom má Jeho Otec záľubu. Niečo, čo sa zjavilo v tom najnehostinnejšom prostredí a čo my nedokážeme celkom oceniť.

Sol'

S kadidlom sa obchodovalo dlho predtým, než Mojžiš dostal za úlohu zahrnúť ho do obilnej obete – a rovnako je to tak aj so soľou. Sol' sa používala na ochucovanie a konzervovanie jedla, ale aj v medicíne (Ezech. 16:4). Bola povinná aj pri obilnej obeti. Neskôr, vo svojom prorocťve o budúcom chráme Ezechiel píše o soli, ktorá bola hodená na zápalnú obeť (Ezech. 43:24). V 4.Moj. 18:19 sa spomína „zmluva soli“ na opis večnej zmluvy. Táto fráza sa objavuje znova o päť storočí neskôr v histórii Izraela (2.Par. 13:5).

V kontexte obilnej obete sú ustanovené princípy, platné pre všetky obete (v.11,13). Vieme, že počas pozemského života Pána Ježiša boli ustanovené trvalé princípy, ako: „Kristus nehľadal toho, aby sa ľúbil sám sebe“ (Rim. 15:3), alebo: „ja vždycky činím to, čo sa jemu (Otcovi) ľúbí“ (Jána 8:29). Žiadny vplyv sveta neznečistil Jeho slová, myšlienky alebo skutky. Princípy z v.11 a 13 nielenže vyžadovali sol', ale aj zakazovali kvas a med. Kvas sa mohol pridať na to, aby nakysnutá obeť vyzerala lákavejšie. Med ju zas mohol urobiť chutnejšou. Avšak neboli dovolené žiadne ochucovadlá, ktoré by mohli prekryť pikantnú chuť soli. Život, ktorý viedol náš Pán pred ľuďmi, bol neatraktívny a málo lákavý, navyše zanechával chuť, ktorú mnohí nemohli vystáť, pretože zjavovala to, akí boli neverní zmluve s Hospodinom.

Príprava obete

Obetujúci mohol teda priniesť koláče alebo osúchy. Je tu zmienka o troch spôsoboch prípravy: pec, odlišná od pekárskej pece z Hoz. 7:4,6, skôr zakryté ohnisko; veľká kovová panvica, na ktorej sa piekli veľké tenké osúchy (v.5) a nádoba na varenie, zvyčajne s pokrievkou (v.7). Pozorovateľ videl málo z toho, čo sa dialo v peci, ale príprava na panvici mu poskytovala dobrý výhľad. Či videl do nádoby na varenie záviselo od toho, či bola odkrytá, alebo nie.

Málo vieme o Pánových raných rokoch v Nazarete. Avšak len málo obyvateľov tohto mesta sa nadchlo pre mladého muža z relatívne chudobnej rodiny, inak by sa tak rýchlo na Neho nerozhnevali (Luk. 4:16-30). Počas Jeho verejnej služby počuli tisíce ľudí Jeho slová a videli Jeho zázraky. Záverečné okamihy Jeho života sledovali takmer výlučne ľudia, ktorých mimoriadne ukrižovanie vyviedlo z Jeruzalema. Boli to okamihy zahalené do neprirodzenej temnoty, ktorú ľudské oko nedokázalo preniknúť. Vo všetkých situáciách však Svätého Trpiteľa skúšal oheň.

Rovnako aj prvotiny plodín mali byť pripravené pre oltár. S určitosťou vieme, že biela jemná múka bola z pšenice, avšak nie je isté, či spomínané klasy pochádzali z jačmeňa alebo z pšenice, ktorá sa žala neskôr (Rut 2:23). Na prvotinu plodín sa používajú dva výrazy v troch veršoch: slovo vo verši 12 znamená prvý, najvyšší svojho druhu (kvalita). Druhý výraz, použitý dvakrát vo verši 14 sa vzťahuje na čas, a tak nesie význam prvorodenstva (poradie). Božie Slovo nás oprávňuje opisovať Pána ako prvorodeného i ako prvotinu (Rim. 8:29, Kol. 1:15,18, 1.Kor. 15:20,23).

Pečené alebo pražené zrno bolo na Blízkom východe považované za delikatesu. Bohatý Boaz ponúkol toto jedlo Rut (Rut 2:14). Bol to pokrm majetných. Izai poslal po Dávidovi efu praženého zrna pre svojich synov (1.Sam. 17:17). Bol to pokrm vojakov.

Abigail poslala Dávidovi päť satov praženého zrna ako odškodné za grobianske správanie jej manžela (1.Sam. 25:18). Považovala to za adekvátnu odmenu. V Machnaime Dávidovi znova priniesli pražené zrno, tentoraz od Šobiho, Machira a Brazillaja (2.Sam. 17:28). Aj oni považovali pražené zrno za dar z úcty. Tu pražené zrno vystupuje ako

Boží pokrm a spolu so soľou a všetkým kadidlom sa tiež stáva ohňovou obeťou.

V tých dávných dňoch vystupovali hrste obilnej obete na oltári ako upokojujúca vôňa (v.2, 9, 16). Vo verši 2 kladie obeť na oltár obetujúci, vo verši 9 kňaz. Ale jej vôňa sa Bohu páči, rovnako ako aj úcta svätých voči Kristovi v dnešných dňoch.

TOTO JE TEN PRAVÝ BOH

C. Jones

Práca ľudských rúk

Adam bol stvorený na Boží obraz (1.Moj. 1:27). Bol stvorený na to, aby poznal Boha, slúžil Mu a tešil sa z obecenstva s Ním. Hriech vošiel do sveta skrze Adama (Rim. 5:12), následkom čoho sa nádherný vzťah medzi Bohom a človekom porušil a kvôli hriechu prišla smrť (1.Moj. 2:17). Pretože ľudia boli stvorení pre Boha, aby Ho poznali a aby si boli vedomí Jeho blízkosti, tí, ktorí Ho nepoznajú, sú nepokojní a nespokojní. Keďže Boh vložil do ľudského srdca povedomie večnosti (Prísl.3:11). Ľudia preto tušia, že život znamená niečo viac ako len to, čo sa dá vidieť; tušia, že existuje večnosť a toto povedomie ich vedie k myšlienkam o Bohu. Nespokojní a frustrovaní ľudia hľadajú uspokojenie mimo pravého Boha. Tieto snahy vedú k ďalšiemu sklamaniu, zmätku a smútku a tento stav neskončí, kým nespoznajú pravého Boha, nebudú mať s Ním obecenstvo, kým Ho nebudú milovať, odpočívať v Ňom a snažiť sa Mu slúžiť a osláviť Ho.

Keďže ľudia nepoznajú Boha, snažia sa nájsť niečo, čo by mohli vzývať, a preto vzývajú modly. Za modlárstvom stojí satan a démoni. To, čo sa dá považovať za najnižšiu a najjednoduchšiu formu modlárstva, je vzývanie slnka, mesiaca, hviezd, vtákov, zvierat a plazov (Rim. 1:20-23), ako aj vyrábanie si modiel z dreva, kameňa

a vzácnych kovov. Modly, ktoré si ľudia zhotovia, nerozprávajú, nevidia, nepočujú a nehýbu sa (Žalm 115:4-7, Izai. 44:9-17). Ľudia sú ovplyvnení tým, čo ovláda ich myslenie a čo vzývajú. Vzývanie modiel malo vždy za následok zmätok a nečistotu. Modlárstvo bolo rozšírené medzi pohanmi a Boh Izraelitov varoval pred vzývaním pohanských modiel pod hrozbou trestu za neposlušnosť voči tomuto prikázaniu (5.Moj. 29:17-21).

Chamtivý človek modlárom

Za modlu je možné považovať všetko, čo sa uctieva namiesto pravého Boha, alebo čo sa postaví medzi veriaceho a službu pravému Bohu. Modla teda môže byť niečo oveľa rafinovanejšie ako len človekom vyrobený predmet. Ak namiesto života s Bohom ako ústrednou postavou vedie veriaci život so sebou ako ústrednou postavou, potom taký veriaci je sám sebe modlou a stáva sa zároveň i modloslužobníkom. Ľudia si môžu vytvoriť modlu z majetku, postavenia, bohatstva, koníčkov alebo aj z iných ľudí, ako napríklad zabávačov či športovcov.

Čítame si, že: „... žiadny nečistý, alebo lakomec, čo je to isté ako modlár, nemá dedičstva v kráľovstve Krista a Boha“ (Efež. 5:5). Tu sa dozvedáme, že chamtivý človek je modlá-

rom. Rovnaká pravda je zjavená aj v Kol. 3:5. Modlári sú varovaní, že „ich diel je v jazere, ktoré horí ohňom a sírou, čo je druhá smrť“ (Zjav. 21:8).

Chráňte sa modiel

Ján napísal svoj prvý list veriacim (2:12-14,21,27) so zámerom, aby vedeli, že majú večný život (5:13). So zreteľom na túto pravdu Ján rovnako poukazuje na tých, ktorí večný život nemajú. Varuje veriacich pred vplyvom učenia a názorov tých, ktorí opustili ich spoločnosť (2:19). Veriaci dostali sedem rozpoznávacích znakov, vďaka ktorým mohli byť uistení o tom, že sa narodili znova a že sú spasení:

1. dodržiavanie Božích prikázaní (2:3)
2. viera a zachovávanie Božieho Slova (2:5)
3. konanie spravodlivých skutkov (2:29)
4. nežiť nepretržite v hriechu (3:9)
5. milovanie ostaných veriacich (3:14)
6. hlad po učení od tých, ktorých Boh povolal k vzdelávaniu svätých (4:6)
7. oddelenie sa od sveta a primknutie sa k Bohu (5:4).

Veriaci, ktorým Ján písal, čelili útoku falošných učiteľov, medzi ktorých patrili aj gnosticci. Gnosticci učili, že ľudia nemôžu byť spasení skrze dokonané dielo Pána Ježiša Krista na kríži, ale dosiahnutím určitého poznania, ktoré však nie je dané všetkým. Učili tiež, že ľudské telo je zlé, a preto Syn Boží nemohol prísť v tele. My však vieme, že „... každý duch, ktorý vyznáva Ježiša Krista, prišlého v tele, je z Boha“ (1.Jána 4:2). Niektorí falošní učitelia popierali božstvo Pána Ježiša, ako aj jeho skutočné človečenstvo. Kázali „iného Ježiša“ (2.Kor. 11:4). Ján zdôrazňuje, že „krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu“ (1.Jána 1) a píše: „A kto je lhár, ak nie ten, kto zapiera, že Ježiš nie je Kristus? To je

ten antikrist, kto zapiera Otca i Syna. Nikto, kto zapiera Syna, nemá ani Otca; kto vyznáva Syna, má aj Otca“ (1.Jána 2:22-23).

V 1.Jána 5:21 si čítame: „Dieťatká, chráňte sa modiel!“ Na prvý pohľad sa môže zdať, že tento verš nesúvisí s ničím, čo bolo dovtedy v liste napísané. Skoro sa zdá, že je to len akýsi rýchly dodatok. Za modlu môžeme považovať čokoľvek, čo zaujme Božie miesto. Veriaci môžu do svojich životov vpustiť veci, ktoré sa postavajú medzi nich a Boha. Spasenie veriacich je zabezpečené (Jána 3:36, 10:28-29), ale ich služba Bohu a radosť z pokoja s Bohom bude negatívne ovplyvňovať hocijaká modla v ich živote. Akákoľvek náhrada za živého Boha je modlou a akékoľvek falošné učenie, ktoré vedie k nesprávnemu pochopeniu Pána Ježiša Krista, Jeho božstva, človečenstva, zástupnej obete, utrpenia, vylitia krvi, smrti na kríži a Jeho zmŕtvychvstania, má za následok modloslužbu. Taká modla je produktom ľudskej mysle a nie pravdy zjavenej Svätým Duchom. Boh prikázal ľuďom, aby uctievali Jeho ako pravého Boha a nie falošných bohov a modly (2.Moj. 20:3-5, 5.Moj. 5:7-9). Prikázanie „chráňte sa modiel“ nie je dodatkom, ale prirodzene vyplýva z predchádzajúceho verša, ktorý zhŕňa celé učenie tohto listu, Nového Zákona i Starého Zákona.

Pán Ježiš je stelesnením pravdy (Jána 14:6) a v 1.Jána 5:20 si čítame: „a vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život.“ Veriaci sú v Synovi a v Otcovi. Tento verš podčiarkuje božstvo Pána Ježiša Krista, ako aj jednotu a rovnocennosť Boha Otca a Boha syna (Jána 1:18, 10:30, 14:6,9,10, Kol. 1:15). Učenie prvého Jánovho listu je pre všetkých veriacich každej doby. My, ktorí sme spasení milosťou skrze vieru v Pána Ježiša Krista, musíme byť ostražití, strániť sa modiel a milovať a slúžiť pravému Bohu.

VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (4)

Tom Wilson, Glasgow, Škótsko

Máme Prímluvcu (1.Jána 2:1-6)

Na západe žijú tisíce dobrosrdečných mužov a žien, ktorí bojujú za práva zvierat, či obhajujú záujmy jazykových menšín. Energeticky propagujú svoju vec a často zakladajú fondy na podporu svojich cieľov. Avšak nie v tomto zmysle je Pán Ježiš nazvaný naším Prímluvcom. Biblický výraz „prímluvca“ alebo „advokát“ z 1.Jána 1:2 opisuje Toho, ktorý obhajuje záujmy druhých na najvyššom nebeskom súdnom dvore.

Grécke slovo, ktoré je preložené ako „prímluvca“ alebo „advokát“, sa v Novom Zákone objavuje päťkrát, a to v Jánových písomnostiach. Doslova to znamená: „ten, kto je zavolaný na pomoc druhému.“ V gréckom svete by sa tento výraz uplatnil pri funkcii prostredníka, či oficiálneho zástupcu klienta alebo priateľa, avšak len zriedkavo sa toto slovo používalo pri pomenovaní právneho zástupcu, obhajujúceho klientov záujem na súde. Niekedy sa tento výraz prekladá aj ako „Tešiteľ“, predovšetkým pri opise podpory Svätého Ducha pre veriacich po Pánovom oslávení (Jána 14:16,26, 15:26, 16:7).

Pán Ježiš sám vstúpil toto slovo do slovnej zásoby svojich učeníkov v Hornej dvorane v Jeruzaleme, v tú noc, keď mal byť zradený v Getsemane. Veľa sa dá o význame tohto výrazu dozvedieť práve z jeho prvého zaznamenaného použitia: „a ja požiadam Otca a dá vám iného Tešiteľa“ (Jána 14:16). Jeho žiadosťou bolo, aby Otec zoslal rovnakého Tešiteľa ako bol On sám. Počas troch rokov im bol Pán k dispozícii v každej známej životnej okolnosti: a tak aj Svätý Duch bude „s“ nimi, aby ich viedol, posilňoval a chápal tak, ako Kristus. Ich „Advokát“ – Svätý Duch bude „s“ nimi, aby naplňal ich potreby (Jána 14:16), kým ich Advokát – Prímluvca Ježiš Kristus spravodlivý bude „u Otca“ (1.Jána 2:1).

Ako sa Ján blíži k citlivej téme hriechu v živote veriaceho, prejavuje niečo z nehy apochopenia, akú učeníci vždy našli u svojho Pána. Používa privlastňovacie zámeno v prvej osobe jednotného čísla „moje...“ (1.Jána 2:1) a oslovuje svojich čitateľov ako svoje „dieťaťá.“ Sú ovocím jeho práce a spoznávajú jeho lásku voči sebe. Ján tu neoslovuje iba nezrelých veriacich, ako to robí v porovnaní

s „otcami“ a „mládeňcami“ vo veršoch 12,18. Ján pripúšťa možnosť, že veriaci zhreší, avšak neočakáva to od neho. Preto nehovorí: „keď niekto zhreší“, ale: „keby niekto zhrešil...“. Hriech nie je nevyhnutný v živote veriaceho. Hriech je odpustiteľný, ale neobhájitelný. Ján opatrne píše „keby niekto zhrešil...“ (v.2), aby čitatelia spoznali, že ide hypoteticky len o ojedinelý skutok hriechu, nie o hriech, ktorý charakterizuje život bežného hriešnika. Každý kresťan by sa mal mať rovnako napozore ako Ján, keby nejaký hriech začal udávať charakter jeho životu. Jediný Kristov skutok poslušnosti ospravedlnil mnohých (Rim. 5:19) a od každého z nich Boh očakáva, že bude

Kresťan je v Božích očiach spravodlivý pre Golgotu.

spravodlivo žiť a byť „spravodlivý ako je on spravodlivý“ (1.Jána 2:29, 3:7). Kresťan je v Božích očiach spravodlivý pre Golgotu a jeho život má byť charakteristický praktickou spravodlivosťou.

Ján vie o závažnosti hriechu. Neskôr naozaj povie, že „hriech je prestúpením

zákona“ (3:4). Vpád hriechu do kresťanovho života je vážna záležitosť. Nie že by otriasol bezpečnosťou duše (Jána 10:28), alebo znížil kresťanovu prijateľnosť v tom Milovanom (Efež. 1:6). Avšak hriech narúša obecnosť s Otcom. Citlivá duša rýchlo hriech identifikuje, čo ju povedie k úprimnej snahe o obnovenie spoločenstva. Tam, kde sa na hriech neodpovedá hneď, sa zvonku môže zdať všetko v poriadku, ale vnútorná realita bude iná a povedie ku katastrofe. V každom prípade sa Otec postaral o nápravu toho, kto sa dopustil chyby.

Ako? Poskytol nám Prímluvcu – Advokáta, Ježiša Krista, spravodlivého. Je tento prímluvca dostupný každému svätému, ktorý zhreší? Podľa Jánových slov „máme (my všetci) prímluvcu“, bez obmedzenia. Otec takto zabezpečil nás všetkých pre prípad, že by sme zhrešili: „Máme takého veľkého veľkňaza“ (Žid. 4:15) a ak zhrešíme: „máme prímluvcu.“ Veľký veľkňaz rozumie našim slabostiam a pozná, aké boľavé sú pukušenia, pretože pretrpel to isté. Podopiera nás, aby sme sa držali pevne a nezhršli. Prímluvca je tu, ak by sme zhrešili. Veľkňaz sa objavuje v Božej prítomnosti za nás

(Žid. 9:2), Prímluvca je „u Otca“ (1.Jána 2:1).

Aké poverenie má Prímluvca, ak zhrešíme? Ján upozorňuje na dve črty, ktoré nášmu Advokátovi dovoľujú vykonávať Jeho úrad: v prvom rade On je „Ježiš Kristus, spravodlivý“ (v.1) a po druhé, On je „zmierením za naše hriechy“ (v.2). Aká vhodná osoba na riešenie zničeného vzťahu, spôsobeného hriechom! Hoci si to Božie dieťa, ktoré zhreší, ani nemusí uvedomovať, hriech je prerušením vzťahu v Božej rodine. Ježiš Kristus, spravodlivý, naplnil v živote i v smrti každú úlohu vo vzťahu Človek – Boh aj Syn – Otec. Nikdy nepodceňuje závažnosť tieňa medzi Božím dieťaťom a Otcom. Spomeňme si, že Ježiš Kristus oslovoval Otca ako „svätý Otče“ a „spravodlivý Otče“ (Jána 17:11,25). Spravodlivý Ježiš Kristus je schopný obnoviť spoločenstvo s Otcom, ktorého spravodlivé požiadavky niekto nerešpektoval.

Obnovenie spoločenstva musí mať spravodlivý základ, a tak čítame, že On je „zmierením za naše hriechy.“ Vieme, že sa zjavil Boží hnev voči hriechu a že Boh musí byť zmierený, aby si obhájil svoj

charakter, čo Mu umožňuje odpustiť a pritiahnúť hriešnika bližšie k sebe. Inými slovami, „Kristova úloha Prímluvcu je založená na trvalej platnosti Jeho zástupnej obete.“

Ak brat, či sestra zhreší, kedy Prímluvca zasiahne? Je to vtedy, keď hriešnik činí pokánie? Odsek z 1. Jána

Práca Krista ako Prímluvcu nie je teda opäť nám získať miesto pred Otcom, ale prinavrátit' nám radosť z Otcovej nemeňnej lásky.

nenaznačuje, žeby nebesia čakali na bolesť kajúcného srdca, ktoré sa obracia k Otcovi s odhodlanou skrúšenosťou márnotrátneho syna: „Otče, zhrešil som...“ (Luk. 15:21). Prímluvca sa okamžite po vykonaní hriechu prihovára u Otca za hriešnika a hriech je odpustený na základe Kristovej vlastnej obete. Prímluvca sa ale obracia aj k hriešnikovi, aby ten mohol odsúdiť koreň hriechu, a tak obnoviť spoločenstvo s Otcom, aby sa dozvedel o tom, že jeho hriech je odpustený. Práca Krista ako Prímluvcu nie je teda opäť nám získať miesto pred Otcom, ale prinavrátit' nám radosť z Otcovej nemeňnej lásky.

Práca Prímluvcu vedie dušu do pokory. Odstraňuje to, čo by nás mohlo viesť k nezá-

vislosti na Bohu. Môže najprv duchu priniesť horkosť, ale tá sa zmení na „zármutoť podľa Boha, (ktorý) pôsobí pokánie... ktorého nikdy neolútuje človek...“

(2.Kor. 7:10). Prináša ubezpečenie, že duša pozná Boha, ak dodržiava Jeho prikázania (1.Jána 2:3). Prináša radosť z poslušnosti Božiemu Slovu a v takej kajúcnej duši je

„láska Božia dokonaná“ (v.5). Obnovuje schopnosť „tak chodiť, ako on sám chodil“ (v.6). Dáva človeku možnosť povedať: „Občerstvuje moju dušu...“ (Žalm 23:3).

KRISTUS PO PRAVICI (3)

P. Harding, N.Stewart

Vel'kňaz naveky (Žid. 8:1)

Výrok v Žid. 8:1 je vyvrcholením všetkého, čo učia predchádzajúce kapitoly. Celú epistolu charakterizujú dve vyhlásenia: „Môj Syn si ty“ (1:5) a „Ty si kňaz naveky“ (5:6, 7:21). Večný Syn, ktorý k nám zostúpil a išiel na Golgotu je teraz v nebi ako vel'kňaz podľa poriadku Melchisedechovho. Kapitola 1 odkrýva božstvo a zvrchovanosť Toho, ktorý je Najvyšším kňazom. Kapitola 2 hovorí o tajomstve vteľnia, a teda vysvetľuje človečenstvo Vel'kňaza. V kapitolách 3-4 pisateľ poukazuje na to, že Kristus Ježiš, „apoštol a vel'kňaz nášho vyznania“ (3:1), je väčší ako Mojžiš, ktorý bol zemským prostredníkom (3:5-6) a aj ako Jozua, ktorý bol pozemským sprostredkovateľom pokoja (4:8). Učí tiež, že prenikol nebesia (3:14). To nám poskytuje smelosť pristupovať k trónu milosti. Výrok: „Ty si kňaz naveky podľa poriadku Melchisedechovho“ je rozvinutý v kapitole 7, kde vidíme, že existuje zvrchované kňazstvo (v.1-10), duchovné kňazstvo (v.11-19), večné kňazstvo (v.20-25) a vhodné kňazstvo (v.26-28). To nás prenáša do kapitoly 8, ktorá vrcholí pohľadom na Vel'kňaza posadeného „po pravici trónu Veličenstva v nebesiach“ (v.1). A tak vidíme, že náš požehnaný Pán vykonáva svoj kňazský úrad v nebesiach a keďže žije „podľa moci nezničiteľného života,“ jeho úrad bude trvať naveky. Aká je to pre nás úľava, že existuje Ten, kto nás podporuje, koho sa dotýkajú naše slabosti a kto môže dokonale spasiť tých, ktorí skrze neho prichádzajú k Bohu (Žid. 2:17-18, 4:15-16, 7:24-25)!

Ten, ktorý zdokonaluje posvätených (Žid. 10:12-18)

Odsek, ktorý obsahuje verš 12, začína veršom 5 a končí veršom 18. Najprv tu máme kontrast medzi často opakovanými obeťami minulosti a Kristovým dielom. Potom sa tu nachádza aplikácia tohto dokonaného diela Kristovho na Božích ľuďoch. Posvätenie veriaceho, ktoré sa tu spomína, nie je praktickým posväcovaním, ale vyjadruje postavenie veriaceho v Kristovi, čiže oddelenie pre Boha ako výsledok Kristovho diela. Veriaci je večne a dokonale oddelený pre Boha. Vidíme, že Kristova obeť je dokonalá a založená na Božej vôli. Účinnosť Kristovho diela je večná a v Kristovej dokonalosti sa veriaci dostávajú do Otcovej prítomnosti. Čo sa týka postavenia veriaceho, to je nenapadnuteľné, pretože stojí pred Božím trónom v plnej Kristovej prijateľnosti. Skrze vlastnú smrť Pán Ježiš Kristus posvätil veriacich a predstavil ich pred Bohom nepoškvrnených.

My, ako Boží ľud, sa radujeme zo skutočnosti, že Kristova smrť odňala náš hriech a vinu, a my sme sa stali „spravodlivosťou Božou v ňom“ (2.Kor. 5:21). Teraz nám patrí dokonalosť ako výsledok dokonalého, dokonaného a konečného Kristovho diela. Myslíme si, že predstavenie Krista po pravici Boha má poukázvať na konečnú platnosť Jeho diela vo vzťahu k Svojmu ľudu. Znovu zdôrazňujeme, že dokonalosť sa tu vzťahuje na naše postavenie a naplní sa úplne pri Kristovom príchode. Avšak máme sa aj teraz snažiť žiť vo svetle tejto

slávnej pravdy každý deň ako tí, ktorí sú oddelení pre Boha. Hriech v akejkol'vek podobe by mal Božie dieťa zarmucovať a je žiadúce, aby sa naše ja súdilo vo svetle Božej svätosti. Vždy sa usilujme o posvätený život!

Vzor viery (Žid. 12:2)

V kapitole 11 pisateľ predstavuje veľký oblak svedkov, ktorí dokazujú, že za akýchkoľvek okolností a pod tlakom akéhokoľvek utrpenia je možné žiť život viery. V tomto svetle sme my, Boží ľudia dnešnej doby, povolání k trpezlivému behu, pričom máme pamätať na tých, ktorí bežali pred nami. Avšak nie sú to tí svätí z 11. kapitoly, ku ktorým by sme mali vzhliadať, bez ohľadu na to, aké výsledky dosiahli. Je tu Ten jediný, kto má celkom vyplniť náš pohľad – sám Pán, Veľvodca i dokonávateľ viery. Mnohí žili vierou, ale iba On mal dokonalú vieru. On v dokonalosti svojej viery predčí všetky príklady kapitoly 11. V skutočnosti celý oblak svedkov ustupuje do úzadia, keď obrátíme pozornosť na dokonalý vzor viery. W.E. Vine povedal: „Ako veľvodca a dokonávateľ viery je jej dokonalým príkladom, pretože vo dňoch svojho tela kráčal neochvejne cestou viery a sám ju priviedol do dokonalého konca.“ Určite sú to Jeho slová v Žalme 26:1: „nadejem sa na Hospodina,“ v Žalme 11:1: „k Hospodinovi sa utiekam“ a v Žalme 16:8: „vždy si predstavujem Hospodina pred sebou.“ Vierou odpočinul na Božom Slove a ľudia (hoci aj s posmechom) uznali, že dúfal v Boha (Mat. 27:43). Teraz je však Ten, ktorý dokazoval dokonalú vieru, posadený po pravici Božej. On je vodcom tých, ktorí kráčajú cestou viery a my máme upriamiť svoj pohľad na Neho. Veci tohto života, brániace nám v tomto behu, sa majú odsunúť nabok, rovnako ako hriech, ktorý tak ľahko vchádza do našich životov. Pohľadom upretým na Toho jediného máme s trpezlivosťou sledovať vytýčený kurz. Iba ak sa obzrieme k Ježišovi, odvráti sa naša pozor-

nosť od okolností, ktoré nás obklopujú. Iba ak sa obzrieme k tomu Milovanému po Božej pravici, môžeme byť upevnení a posilnení pre ten beh.

Zvrchovaný Panovník (1.Pet. 3:22)

Je dôležité preskúmať kontext tohto verša, aby sme porozumeli, prečo je Kristus predstavený po pravici Božej. Starozákonné proroctvá učili Židov, že Kristus príde vládnuť na zem na zvrchovanom Dávidovom tróne. Vtedy sa Izrael stane prvým národom a pohania budú podrobení. Veriaci zo Židov verili, že Kristus už prišiel a svedčili o tom, no ich svedectvo sa stretávalo s odmietnutím a pohania, ktorí zďaleka neboli podrobení, ich prenasledovali, ako aj ich vlastní súkmeňovci. Tento odsek vysvetľuje, prečo Kristus nebol na zemi a čo sa

Ale hoci aj neprítomný, stále je zvrchovaným Panovníkom, ktorý sa posadil po Božej pravici.

deje v Jeho neprítomnosti. Jeho neprítomnosť odhaľuje to, že Ho svet odmietol, a teda i svätí tu na zemi musia byť účastní Jeho odmietnutia a trpieť pre spravodlivosť. Ako útechu a povzbudenie, apoštol obracia ich pozornosť k Tomu, ktorý trpel, ale ktorý je teraz po pravici Božej. On je tam ako zvrchovaný Panovník nad anjelmi, vrchnosťami a mocami. Keď je toto pravda, nikto Mu nemôže zabrániť, aby sa posadil na Dávidov trón ako Syn Dávidov, avšak na to ešte nenastal čas. Príde deň, keď budú pohania podrobení a Izrael sa stane hlavou národov, avšak dovtedy Pán nie je na zemi prítomný. Ale hoci aj neprítomný, stále je zvrchovaným Panovníkom, ktorý sa posadil po Božej pravici. Ak trpíme pre spravodlivosť na svete plnom nespravodlivosti a porušenia, pamätajme, že náš požehnaný Pán, ktorý tu trpel viac než ktokoľvek iný, je teraz po pravici Božej ako zvrchovaný Panovník. Táto skutočnosť nás posilní a uteší v prenasledovaní. Príde čas, keď sa skončí každé prenasledovanie a my sa s naším požehnaným Pánom budeme deliť o Jeho slávnu vládu.

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (3)

A.Summers, Škótsko

Chlieb a kalich - 2

Podstata symbolov

Podstata týchto symbolov spôsobila časom veľkú polemiku. Rímski katolíci veria, že chlieb a víno sa nejakým zázračným spôsobom premení na skutočné telo a krv Kristovu. Toto učenie sa nazýva „transsubstanciácia.“ Iné denominácie majú obmenu tejto doktríny, napríklad „konsubstanciáciu.“ Koreňom sporu je, či sú slová „toto je moje telo“ a „toto je moja krv“ (Luk. 22:19-20) myslené doslovne. Avšak, ak ich náš Pán myslel doslovne, potom pri poslednej večeri držal v rukách kusu vlastného tela, a to je absurdná myšlienka. Je preto rozumné chápať tieto slová obrazne. Keď Pán povedal: „Ja som dvere“, nemyslel tým predsa doslovné dvere! Viera v transsubstanciáciu vedie rímskych katolíkov, aby uctievali oblátka a kalich ako skutočné telo a krv Kristovu. V podstate obetujú Kristovo telo znova a znova, čo odporuje konečnému účinku Kristovej smrti.

Význam symbolov

Rímski katolíci veria, že prijímaním „sviatosti“ (chlieb a kalich) prijímajú milosť. Kvôli tomu vykonávajú aj

„posledné pomazanie“ pri smrteľnej posteli, aby umierajúci boli Bohu prijateľní. V tejto súvislosti nesprávne citujú Pánovo učenie z Jána 6:53-56, keď hovorí: „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život.“ Domnievajú sa, že sa to vzťahuje na lámanie chleba a pitie z kalicha. Je zrejmé, že tu Pán nehovorí o symboloch svojej smrti ako pri poslednej večeri, keďže tie zaviedol až tesne pred svojim ukrižovaním. Pán Ježiš tu hovorí o sebe ako o „chlebe života“ (v.35,48), a Jeho slová sú obrazom na to, ako majú byť učeníci Ním sytí. Zmienka o Pánovom tele a krvi v tejto kapitole sa viaže na spasenie, kým chlieb a víno pri Pánovej večeri sú spojené s obecenstvom a uctievaním. A hoci sú tieto symboly dôležité, žiadny zo svetských symbolov nemôže zmeniť duchovný stav ich účastníkov. Spasenie sa neprijíma cez symboly. Spasenie je z milosti skrze vieru.

Účasť na symboloch

Samozrejme, chlieb zjedli učeníci. Každý si vzal z toho bochníka. Podobne aj my sa delíme o jeden kalich. Hlavnou myšlienkou je to, že

všetci máme spoločne na tom účasť. A tak symbolicky vyhlasujeme, že hoci je nás mnoho, máme spoločne podiel na tom, čo nám vydobyl Kristov život a Jeho smrť. Lámanie chleba je vyhlásením jednoty a spoločenstva Božích ľudí (1.Kor. 10:16).

Oddelenie symbolov

Hoci je múdre netlačiť symboliku príliš ďaleko, všimnime si, že kalich je od chleba oddelený. To nám hovorí o vyliatej krvi a učí nás, že obeť bola dokonaná. Niektorí bratia navrhujú nasledovať Pánov príklad a naliat víno do kalicha pri Pánovej večeri ako obraz jej preliatia. Avšak nemáme žiadnu zmienku o tom, že by Pán nalieval víno do kalicha pri poslednej večeri. Samozrejme, niekto to urobiť musel, ale ani Pán, ani niekto z apoštolov potom nikdy na to neupozorňoval, ani tomu neprikladal význam. Rovnako sa nikde nenachádza zmienka o tom, že to pri prvom lámaní chleba vykonal sám Pán. Slová: „Tento kalich je tá nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa za vás vylieva“ (Luk. 22:20) nenaznačujú, že by ich Pán hovoril pri nalievaní vína do kalicha. Vyliatie Kristovej krvi je obrazným pomeno-

vaním toho, čo sa malo diať na Golgote, keď On položil svoj život ako obeť za hriech. „Vyliatie“ sa tu vzťahuje na krv, nie na víno do kalicha. Pán nenalieval kalich, ale hovoril o preliatí vlastnej krvi. Naznačoval tak, že Jeho smrť bude násilná. Prítomný čas vo výraze „sa ... vylieva“, sa vzťahuje na veľmi blízky čas, keď k tejto udalosti dôjde.

Pán (a rovnako aj apoštol) často hovoril o budúcich udalostiach v prítomnom čase. Pánovým zámerom bolo jednoznačne poukázať na to, že hoci držal kalich vo svojej ruke, hovoril o vyliatí svojej krvi, ako keby sa to dialo vtedy na tom mieste, a tak učeníkom predstavil symbol svojej smrti.

Je taktiež vhodné si všimnúť, že ak sa slová: „... ktorá sa za vás vylieva“ vzťahujú na obsah kalicha a nie na krv, potom by sa pri týchto slovách logicky malo víno z kalicha vylievať. Ale ak by sa tak stalo, čo by potom vlastne veriaci pili? Výhrada k nalievaniu kalicha pri Pamiatke (a s ním logicky spojené jeho vylievanie) je namieste a nezakladá sa na Písme. Víno v kalichu je dostatočným dôkazom toho, že krv bola preliata. Nie je potrebné

opakovať tento akt nalievania vína do kalicha. Niektorí hovoria, že slová: „to čiňte“ z 1.Kor. 11:25 naznačujú, že máme opakovať Pánov úkon. S týmto úplne súhlasíme. Čo to teda máme „činiť“? Ak sa tieto slová vzťahujú na samotné pitie z kalicha, potom by Pán vlastne hovoril: „Pite z kalicha, kedykoľvek z neho pijete,“ čo nedáva zmysel. Najlepším vysvetlením je, že toto „činenie“ sa vzťahuje na účasť na týchto symboloch s ďakovaním.

Avšak ak niektorí veriaci trvajú na nalievaní vína pri lámaní chleba, nie je to dôvod na prerušenie obecnstva. „Každý nech si je istý sám vo svojej mysli“ (Rim. 14:5).

Postupnosť symbolov

Je vhodné všimnúť si, že Pán najprv rozlomil chlieb a potom vzal kalich. Nie naopak. Myslím si, že to naznačuje fakt, že Kristovo vtelenie a život predchádzali Jeho smrti. Jeho bezhriechy život bol základom Jeho obetnej smrti. Nie že by chlieb nebol spojený s Jeho smrťou, keďže Pán hovorí, že je obrazom Jeho tela, „ktoré sa za vás dáva“ (Luk. 22:29). V 1.Kor. 10:16 je postup opačný a Pavel najprv hovorí

o kalichu a až potom o tele. Tu sa Pavel snaží upriamiť pozornosť na fakt, že Korintčania vo svojej rozhádzanosti stratili zo zreteľa skutočnosť, že v Pánovej smrti sú zjednotení. Každý veriaci bol privedený k požehnaniu spasenia na tom istom základe Kristovej smrti.

Jednotné číslo symbolov

Je zrejmé, že keď Pán ustanovil svoju Večeru, vzal jeden bochník a jeden kalich. Samozrejme, že to stačilo pre dvanásť mužov vrátane samotného Pána. Neskôr používa Pavel jednotné číslo pre chlieb i kalich, aby učil dôležité pravdy o jedinečnom spojení Božích ľudí (1.Kor. 10:17). Z toho dôvodu je zrejmé, že viac chlebov a viac kalichov nenapĺňajú učenie Písma. Hoci je treba viac času na to, aby sa vo veľkých skupinách veriacich dostal chlieb a kalich ku každému, nemalo by nás to odradiť od používania jedného chleba a jedného kalicha. Ak by niekto oponoval, že by sa tým neúmerne predĺžil čas zhromaždenia, malo by sa pamätať na to, že sa schádzame „lámať chlieb“. A hoci je dobré a zbožné mať hodinu vyhradenú na ďakovanie, sú to práve symboly, ktoré sú dôležité.

VÝROKY UČENIA: POKÁNIE

John Meekin

Existuje veľa mylných predstáv o biblickom pokání. Niekedy sa pokánie jednoducho zamieňa za výčitky svedomia. Iní si zas myslia, že je to náprava hriechu, kým ďalší úprimne veria tomu, že ľútosť stačí na vysporiadanie sa s hriechom. Budeme sa niektorými z týchto omylov zaoberať.

Slovo „pokánie“ sa vyskytuje v Starom, aj v Novom zákone. V Starom zákone sa na to používajú dve slovesá: nacham, čo znamená „vzdychať, žialiť“ (2.Moj. 13:17) a šuwb, vo význame „ustúpiť, obrátiť sa chrbtom“ (1.Král. 8:47). To prvé sa zvyčajne používa v súvislosti s Bohom, hoci sú prípady, keď je toto sloveso použité aj vo vzťahu k ľuďom, ktorí nečinili pokánie (Jer. 8:6). V Novom zákone sa taktiež objavujú dve slová: metanoia, čo znamená „zmena mysle“ (Mat. 3:8) a metaneo, čiže „uvedomiť si neskôr“ (Mat. 3:2).

Čo je to pokánie?

Vo svetle uvedených príkladov pokánie znamená „premýšľať neskôr, alebo znovu zvážiť.“ Právě pokánie vytvára vnútornú zmenu, ktorá sa následne prejaví zmeneným životom (1.Tes. 1:9). Je to zmena postoja, ktorá vedie k zmene správania. Pokánie neznamená mať výčitky svedomia po vykonanom hriechu, hoci aj to je v ňom zahrnuté. Mnohí ľutovali svoje hriechy, ale v skutočnosti sa z nich nikdy naozaj nekaľali (Mat. 27:3). Taktiež je možné zmeniť postoj ku chybnému kroku a následne sa prikloniť k niečomu, čo je rovnako nesprávne. Biblický princíp pokánia je vysvetlený v 2.Tim. 2:25: „... ak by im azda Boh dal pokánie poznať pravdu.“

Pokánie je v Písme vykreslené rôznym spôsobom. Nájdeme tu pokánie hriešnikov (Mar. 2:17), pokánie celého národa (Sud. 10:15-16) a pokánie celého mesta

(Luk. 11:32). V knihe Zjavenia, v kapitolách 2 a 3 je päť zo siedmich zborov vyzvaných k pokániu (Zjav. 2:5). To isté platí aj pre jednotlivých veriacich, ktorí zhrešili (2.Kor. 12:21).

Dokonca si čítame o Božom pokání (2.Moj. 32:14, 1.Sam. 15:11,35). V týchto prípadoch ide o zmenu Božích slúbených zámerov.

Mali by sme kázať pokánie?

Ján Krstiteľ začal svoju službu kázaním pokánia (Mat. 3:1-2). Keď Pán Ježiš prišiel kázať do Galiley, Jeho posolstvom bolo: „Čiňte pokánie a verte v evanjelium!“ (Mar. 1:14-15). Na konci Lukášovho evanjelia boli Pánovi učeníci vyslaní, aby kázali všetkým národom. Hlavnou náplňou ich výzvy bolo „pokánie a odpustenie hriechov“ v Kristovom mene (Luk. 24:47). Zisťujeme, že Peter aj Pavel zhodne kázali to isté posolstvo (Skut. 2:38, 17:30). Na konci svojho života bol

Je to zmena postoja, ktorá vedie k zmene správania.

Peter presvedčený o aktuálnosti tejto správy: „Neodkladá Pán váhajúc so zaslúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá, ale zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu“ (2.Pet. 3:9). Pavel vo svojej reči k starším Efezu, posledného zboru, spomenutého v knihe Skutkov, veľmi jasne zhŕňa svoje učenie: „svedčiac pevne Židom i Grékom o obrátení mysle k Bohu, o pokání a o viere v nášho Pána Ježiša Krista“ (Skut. 20:21). V knihe, ktorá sa zaoberá učením o evanjeliu, Pavel opäť spomína pokánie: „A či pohľadáš bohatstvom jeho dobrotivosti, znášateľnosťou a zhovievavosťou nevediac, že tá dobrota Božia vedie ku pokániu?“ (Rim. 2:4) To len dokazuje

fakt, že pokánie hralo ústrednú rolu v apoštol-skom učení a praxi. Poverenie vzkrieseného Krista z Luk. 24:47 sa nikdy neanulovalo. To znamená, že jeho obsah by mal byť jasne zdôrazňovaný aj v našich kázňach.

Pokánie a spasenie

Už sme sa stretli s otázkou: „Je pokánie nevyhnutné k spaseniu?“ Všimli sme si, že v Písme sa pokánie často spája s vierou (Mar. 1:15, Skut. 2:38, 20:21). Pokánie a viera sú dva aspekty tej istej skúsenosti. Ten prvý označuje súhlas s Bohom a odvrátenie sa od hriechu, ten druhý obrátenie sa k Bohu. To zažili aj Tesaloničania: „... ako ste sa obrátili od modiel k Bohu (pokánie), aby ste slúžili Bohu (viera)...“ (1.Tes. 1:9). Sú prípady v Písme, keď sa viera vyskytuje osamote, napríklad v Skutkoch 16:31. Keď sa dozorca opýtal: „Čo mám činiť, aby som bol spasený?“, dostal odpoveď: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený...“. Prečo sa nespomenulo pokánie? Pretože Pavlovi a Sílasi bolo celkom jasné, že dozorca si uvedomil svoju hriešnosť a bol usvedčený z hriechu. Preto mu predostreli Pána Ježiša Krista ako objekt viery.

Lútosť a sklamanie nie sú pokánie

Mali by sme si všimnúť, že lútosť nie je pokánie. Lútosť je postoj zármutku voči hriechu. Mnohokrát je to výsledok konfrontácie po tom, čo bol hriech odhalený. Niektorí ľudia si myslia, že ich Boh príjme, ak preukážu dostatočnú lútosť. To je vzdialené biblickému chápaniu spasenia. Spasenie je jedine z viery a jedine v Kristovi (Rim. 5:1).

V niektorých prekladoch Písma sa slovo „pokánie“ nahradilo slovom „lútosť“. Latinský koreň tohto slova je poena, čo znamená „trest.“ A tak sa núka vysvetlenie, že skrze lútosť a pokarhanie pri vyznaní kňazovi sa dá zabezpečiť rozhrešenie. To nielenže nie je biblické, ide to dokonca priamo proti Písmu.

Ak to zhrnieme, pokánie znamená zmenu

postoja, ktorá vedie ku zmene správania (Skut. 26:18). Každý, kto činil pokánie zo svojich hriechov, sa môže obzrieť späť a určiť konkrétny moment, keď mu boli hriechy odpustené. Na túto skúsenosť sa nedá zabudnúť (Rim. 10:9).

„A on (Pilát) im povedal ... Nijakej príčiny smrti som nenašiel na ňom ... Ale oni len naliehali veľkým hlasom a požadovali, aby bol ukrižovaný, a ich hlasy prevládali i hlasy najvyšších kňazov.“ Luk. 23:22-23

Môže k tebe znietť množstvo hlasov. Satan k tebe hovorí skrze priateľov, možno dokonca i skrze tvoju rodinu, kým Svätý Duch ti hovorí, že Kristus za teba zomrel a chce ťa zachrániť. Prevládnú u teba tie zlé hlasy a ty odídeš na večnosť bez Krista? Dnes sa pohybuješ v dave, ale zajtra budeš stáť sám pred tým, kto mohol byť i tvojím Spasiteľom. Ak Ho odmietneš, musí sa stať tvojím Sudcom. Čí hlas prevládne?

„Lebo čo osoží človekovi, keby získal čo hneď i celý svet a svoju dušu utratil?“ Mar. 8:36

Cestou od dverí k dverám s evanjeliom prišli istí bratia k mužovi, ktorý opravoval auto. Pozvali ho do zhromaždenia a on povedal: „Nie som nábožný a nemám čas.“ Odpovedali mu: „Čo sa stane, ak sa nebudete starať o svoje auto?“ „Pokazí sa a prídem oňho.“ Opýtali sa: „A vaša duša? Ak sa o ňu nepostaráte, dopadne rovnako.“ Mnoho ľudí sa stará o svoju tvár, vlasy, telo, auto, financie, ale zanedbávajú dušu, pričom jej strata sa nedá nahradiť. Priateľu, už zanedbávaj ďalej svoju dušu. Hľadaj Pána dnes!

JOZUA, SYN NÚNOV

N. Mellish

Príprava na vodcovstvo

Jozua je veľmi zaujímavá postava. Je dokonalým obrazom Pána Ježiša a nádherou ilustráciou toho, ako má veriaci chodiť s Bohom. Je zrejmé, že Jozua chodil s Bohom bezúhonne, a to sa týkalo jeho služby i jeho charakteru.

Môžeme sa na neho pozrieť z piatich rôznych strán: 1) Ako sa objavil 2) Aký bol verný 3) Ako bol ocenený 4) Ako bojoval 5) Ako skončil.

1) Ako sa objavil

Podobne ako Eliáš, aj Jozua sa zjavuje na stránkach Písma bez akejkoľvek predchádzajúcej zmienky a podobne ako Eliáš, aj on prichádza na scénu v čase konfliktu. Pred danou konfliktnou situáciou bol Izrael požehnaný vodou zo skaly (2.Moj. 17:1-7), kým o niekoľko storočí neskôr sa Eliáš modlí, aby „nebolo po tieto roky rosy ani dažďa, len na moje slovo“ (1.Král. 17:1).

Jozua mal osobnú skúsenosť so životom v Egypte a vedel, čo znamená byť oslobodený z otroctva a dokázal oceniť spasenie skrze krv. Vlastne, než mu Mojžiš zmenil meno, volal sa Hozeáš (4.Moj. 13:17), čo znamená „spasiť“, alebo „vyslobodiť“. To všetko poznal, ale základ-

ným princípom je vedieť, AKO slúžiť Hospodinovi. Mojžiš mu zmenil meno na Jozuu, čo sa dá preložiť ako „Jahve je spasením“. A tak nielenže poznal vyslobodenie, ale teraz si už aj ctil Osobu, ktorá Izraelu vyslobodenie priniesla. Sú tri osoby v Písme s týmto menom, ktoré sa zaslúžili o to, že Izrael vošiel do svojej zeme. Keď sa Izrael vrátil zo zajatia, bol to akýsi Jozua, syn Jehocadákov (Hag. 1:1), kto napomohol obnoviť národ. Pán Ježiš je tiež nositeľom tohto mena a On je Jahve Spasiteľ (Mat. 1:21). Je to tento Jozua, kto nakoniec pomôže Izraelu uskutočniť jeho nádeje, keď pri svojom návrate ustanoví svoje Kráľovstvo.

Príprava na zaslúbenú zem (2.Moj. 17)

Tu sa s Jozuom stretávame po prvý raz, a to na pozadí prvej bitky, ktorej Izrael čelil na púšti. Jeho nepriateľom bol Amalech. Je príznačné, že si Mojžiš ako veliteľa zvolil Jozuu. Aj neskôr sa bude potýkať s nepriateľmi v zaslúbenej zemi a prinesie ľuďom víťazstvo, keďže jeho údelom bude úloha vojvodu. Avšak nebojuje sám, keďže Mojžiš, spolu s Áronom a Húrom, sa za neho prihovárал na hore, kým on

bojoval v údolí.

Keď bol Jozua po Mojžišovej smrti ustanovený za vodcu Izraela, nebol sám: „knieža vojska Hospodinovho“ bol Ten, kto mu pomáhal dosiahnuť víťazstvo (Joz. 5:13-15). Žiadny kresťan sa nikdy nevydáva v ústrety nepriateľovi vo svojej sile. Už je všetko zariadené pre naše víťazstvo nad mocami temnoty, ako nás povzbudzuje Pavel v Efežanom 6:10-18.

Amalech bol Ezauov potomok (1.Moj. 36:12). Ezau je vždy prototypom telesnosti, kde telo musí uspokojiť svoje potreby bez ohľadu na cenu, ako v prípade predaja prvorodenstva. Už sa to nedá vziať späť a v Žid. 12:16 máme varovanie pre tých, ktorí si nevážia požehnanie, ktoré zariadil sám Boh. Amalech, ako už bolo spomenuté, je z toho istého rodu a predvádza telesnosť v akcii. Moáb je obrazom tela v jeho ľahostajnosti, ako nám vykresľuje kniha Sudcov 3, kde Eglon sedel v letnej dvorane, ktorá bola len pre neho samotného (v.20). Veriaci sa musí mať na pozore pred každým aspektom telesnosti, ktorá sa vždy bude snažiť obráť nás o bohatstvo v Kristovi.

Amalech prichádza vo chvíli, keď sa svätí tešia zo situácie, ktorá hovorí o Duchu – pretože voda, ktorá vyšla z udretej skaly nám pripomína vyliatie Božieho Ducha, ktorému predchádzalo utrpenie Golgoty. Avšak Amalech môže prísť jedine vtedy, keď stratíme zo zreteľa Hospodina, pretože v Meríbe ľudia povedali: „Či je Hospodin medzi nami, či nie je?“ Mať Ducha nestačí, musíme chodiť v Duchu – má to byť náš životný návyk, aby sme nekonali žiadosti tela (Gal. 5:16). Nasledujúci verš odhaľuje konflikt medzi telom a Duchom a ako si navzájom odporujú. Telo a Duch nie sú kompatibilné: nikdy sa nepohnú jedným smerom, pretože medzi nimi nie je žiadny súlad. Nesmieme dovoliť telu, aby vyhrávalo, a pritom čakať ovocie Ducha.

Podriaadiť si telo vyžaduje človeka, ochotného poslúchať príkazy svojho vodcu, ako aj Jozua vedie ľud len na Mojžišovo slovo. Nič nevybojoval vlastnou silou – bol to poslušný muž. Takí sú aj ľudia, ktorí pomáhajú ostatným svätým víťaziť. „Tak porazil Jozua Amalecha i jeho ľud ostrím meča“ (v.13). Skutkov tela je mnoho a je treba ustrážiť každý aspekt prebúdajúcej sa telesnosti.

Jeho vzťah k Mojžišovi (2.Moj. 24:13)

Kým pri Amalechovi vidíme

Jozua bojovať, teraz ho vidíme vystupovať na horu spolu s Mojžišom. Je to udalosť, keď Mojžiš dostane „kamenné dosky a zákon a prikázanie, ktoré som napísal, učiť ich“ (2.Moj. 24:12). Na vrchu Mojžiš okrem toho prijíma Božiu predstavu o stánku. Prijal zákon, aby ľudí káznil a vzor stánku, kde by mohli vyjadriť oddanosť Bohu. Nesmieme zabúdať na to, že Jozua mal privilégium byť v tom čase s Mojžišom. Tieto skúsenosti mu poslúžia na požehnanie a inšpirujú ho v jeho budúcej službe Bohu. To bolo ďalšie hľadisko jeho vyučovania ako budúceho vodcu. Nemôžeme špekulovať, ako to robia niektorí, do akej blízkosti k Bohu sa Jozua vtedy dostal, pretože sa o tom nič nepíše. Vieme len to, že bol s Hospodinovým služobníkom, keď Mojžiš prijímal tieto veľké pravdy. Nemôžeme pritom nemyslieť na veľké Božie zjavenie, ktorého sa svätým dnes dostáva, keď Pán odhaľuje svoju myseľ skrze Písmo.

Jeho zmätok (2.Moj. 32:15 a nasl.)

Po štyridsiatich dňoch na vrchu s Mojžišom sa spolu „obrátili a zišli z vrchu.“ Mojžiš niesol dosky zákona, z oboch strán popísané prstom Božím. Keď sa priblížili k táboru, vidíme, že Jozua ešte nevedel správne posúdiť

situáciu, pretože hovorí: „Krik boja je v tábore.“ Mojžišove uši boli však viac vycvičené a zachytili svetskú hudbu, ako vystupuje smerom k Bohu. Ľud stratil zo zreteľa svojho vodcu a Božia moc medzi nimi vyšla naprázdno. Ako ľahko sa niektorí odvrátia od túžby „cele nasledovať Pána“ a znova sa obracajú k živlom tohto sveta! Najprv ľudia presvedčili Árona, a potom vzali zlato, ktoré bolo také potrebné na budúci stánok a vplytvali ho na zlaté teľa, ktoré teraz uctievali. Mojžiš pri pohľade na teľa hodil dosky o zem a tie sa rozbili. Hoci ľudia predtým povedali: „Všetko, čo hovoril Hospodin, budeme robiť“ (2.Moj. 19:8), zákon bol porušený ešte skôr, ako dorazil do tábora. Tým, že si urobili zlaté teľa, porušili obe strany zákona: „Neučiníš si rytiny ani nijakej podoby“ (2.Moj. 20:4) a „Nepovieš falošného svedectva (klamstvo)“ (v.16). Zákon tak bol porušený aj smerom k Bohu i k ľuďom, keď si urobili zlaté teľa a keď Áron hovoril o zázračnom spôsobe, ako teľa vyšlo z ohňa.

Taký počin musel na nich privodiť Boží súd, a tak pri prijímaní zákona padlo tritisíc mužov (2.Moj. 32:26-28). Je zaujímavé pripomenúť si, že pri prijímaní Ducha bolo zachránených okolo tritisíc duší (Skut. 2:41).

*Mať Ducha
nestačí, musíme
chodiť v Duchu!*

KRST V DUCHU

R. Dawes

Toto je veľmi dôležitý predmet. Zmätok okolo tejto pravdy je hlavným omylom charizmatického učenia. V Novom Zákone je sedemkrát spomenutý krst Duchom. Nasledovný článok je krátkym zamyslením sa nad najdôležitejšími zmienkami Písma na túto tému.

Evanjeliá

Prvou zmienkou o krste Duchom je Mat. 3:11: „Ja vás krstím vodou na pokánie, ale ten, ktorý prichádza po mne, je mocnejší ako ja,... ten vás bude krstiť Svätým Duchom“ (pozri aj Mar. 1:8, Luk. 3:16 a Jána 1:33). V týchto veršoch dáva Ján Krstiteľ do protikladu krst vo vode a krst v Duchu. Je dôležité uvedomiť si, že sa tu používa predložka „v“, čím sa naznačuje, že voda a Duch

sú prostredím, v ktorých sa krst odohráva. Ján krstí v jednom z nich

a Pán krstí v tom druhom – charizmatické učenie nesprávne hovorí o Duchu, ktorý krstí. V priamom kontexte nasledujúcich veršov sa podčiarkuje veľkosť a sláva Kristova. Hovorí sa tu o tom, že krst Duchom je nebeské a večné dielo, vykonané Pánom Ježišom, ktorý zostúpil z neba a bol oslávený. V skutočnosti bol dar Svätého Ducha na počiatku obdobia cirkvi podmienený Kristovým vykupiteľským dielom, Jeho vzkriesením, nanebovzatím a oslávením. Slová Pána Ježiša v Jána 7:39 to dostatočne vysvetľujú: „Ale to povedal o Svätom Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho. Lebo ešte nebolo Svätého Ducha, pretože Ježiš ešte nebol oslávený.“

Skutky apoštolov

V Skutkoch 1:4-8 dostali učeníci od vzkrie-

seného Krista odporúčanie, aby „čakali (v Jeruzaleme) zaslúbenie Otcovo“ (vid' aj Jána 14:26). Toto zaslúbenie sa tu stotožňuje s krstom Ducha, ku ktorému došlo na Letnice. Všimnite si, že sa tu spomína konkrétne miesto (Jeruzalem) a čas („nie o mnoho dní“), kedy sa to malo odohrať, čo naznačuje, že to bola jednorazová udalosť v určitom čase na určitom mieste. To súhlasí s Pánovými slovami v Jána 16:7 a Petrovou interpretáciou v Skutkoch 2:33: „Vyvýšený súc tedy pravicom Božou a dostanúc zaslúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo vy teraz vidíte a čujete.“

Skutky 2:2 zaznamenávajú skutočnú udalosť na Letnice, všimnite si výrazy „z neba“ a „naplnil celý dom“: to prvé sa vzťahuje na zostúpenie Ducha, to druhé opisuje „krst“, čiže ponorenie do Ducha. Zhromaždení apoštoli tak boli pokrstení v Duchu, nie ako jednotlivci, ale ako skupina a stali sa údmi jedného Tela, ktorého Hlavou je Kristus. Takto vznikla Cirkev – toto bol čas jej zrodu! Celú udalosť sprevádzali symboly pre sluch, zrak a reč (verše 2-4), aby tým bola potvrdená jej jedinečnosť, významnosť a reálnosť. Neexistuje ďalšie iné vyliatie Ducha – Duch prišiel, aby ostal naveky (Jána 14:16). A tak, ako niekto iný povedal, krst Ducha na Letnice bol jedinečný, hromadný a definitívny.

Skutky 10:44 hovoria o tom, že to, čo sa stalo v Kornéliovom dome, neboli druhé Letnice, ale rozšírenie tejto udalosti aj na pohanov, aby sa dokázalo Židom – ktorí potrebovali veľa presvedčania – že požehnanie Ducha a účasť na Cirkvi sa vzťahuje aj na pohanov. Peter to potvrdzuje v Skutkoch 11:15-16.

Epištoly

V 1.Kor. 12:13 je posledná zmienka na túto tému: „Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo (Cirkev).“ Použitý výber

Krst Ducha na Letnice bol jedinečný, hromadný a definitívny.

slov poukazuje na udalosť, ktorá sa odohrala jednorazovo a hromadne. Ako aj dieťa sa raz narodí a potom rastie, tak aj Cirkev: vyformovaná ako jedno telo na Letnice už celé generácie rastie, ako sú k nej vierou pridávaní veriaci. A tak krst Duchom nie je niečo, čo by sme mali očakávať, alebo o čo by sme sa mali usilovať či modliť, nie je to ani „druhé pozh-

nanie“ alebo „pocitový zážitok“, je to súčasťou daru spasenia. Vo chvíli, keď sa znovuzrodíme, prijímame Božieho Ducha (Efež. 1:13) a vstupujeme do účinku krstu Duchom, ktorý sa odohral na Letnice. Mnohokrát bývame „naplňovaní Duchom“, ale „krst Duchom“ bol iba jeden. Golgota sa nedá zopakovať, rovnako ako aj Letnice!

BOLA TO MANNA!

A.J. Higgins

Starnutie so sebou prináša spomalý, ale nevyhnutný úpadok mnohých zručností. Zrak, sluch, fyzická sila, výdrž a mnohokrát aj kapacita chápania postupne slabne. Na bunkovej úrovni vedci hovoria o biologických hodinách. Zjednodušene to znamená, že sa nedá vyhnúť starnutiu.

A predsa žil človek, o ktorom sa píše, že vo svojich sto dvadsiatich rokoch života „jeho oko nezoslablo, ani neušla od neho jeho sila“ (5.Moj. 34:7). Ak si myslíte, že sa šetril a že viedol život bez stresu, čítajte ďalej.

Okúsil spochybňovanie svojej autority. Dátan a Abíram ho priamo obvinili z toho, že je samozvaným a sebeckým vodcom (4.Moj. 16). Iba zázračný Boží zásah v tej chvíli umlčal hlasy tých, ktorí mu oponovali.

Znovu a znovu ho kritizovali. Či už členovia jeho vlastnej rodiny v 4.Moj. 12, keď Mária spolu s Áronom

„hovorili proti Mojžišovi“ (v.1). Mnohokrát vyšla kritika zo strany druhých ľudí. Hundrali na jeho vodcovstvo, nedostatok jedla či mnohých iných vecí, dokonca ho brali na zodpovednosť aj za smrť Kóracha, Dátana a Abírama (4. Moj. 16:14).

Zažil vzburu a nedôveru od tých, ktorých viedol, keď odmietli vojsť do Bohom zaslúbenej zeme (4. Moj. 14) a na druhý deň zase pohrdli jeho slovami, keď sa tam pokúšali vojsť.

Vedel, čo je to práca a rozumel tomu, čo je to byť sprostredkovateľom, keď viackrát prosil Boha, aby nezničil Árona, ľud a aby uzdravil Máriu. Poznal útrapy štyridsaťročného putovania po púšti, čo bola okľuka, za ktorú sám nemohol.

A najmä, poznal sklamanie z nesplneného sna, keď mu Boh nekompromisne odoprel vojsť do zaslúbenej zeme. Nesplnené sny zvyknú mať za následok vnútorné zrútenie.

Avšak „jeho oko nezoslablo, ani neušla od neho jeho sila“ ani za stodvadsať rokov.

Čo to bolo, čo ho držalo počas konfrontácie, kritiky, vzbury, ťažkostí a sklamaní? Samozrejme, máme tu muža, ktorý sa vedel „navrátiť k Hospodinovi“ (2.Moj. 5:22) za každých okolností. Ale je tu ešte jedna pravda, ktorá nám môže pomôcť vysvetliť tento skvelý zdravotný stav vo veku 120 rokov: štyridsať rokov sa živil mannou. Sú iba traja ľudia, o ktorých si môžeme byť istí, že žili 40 rokov z manny (uhádnite zvyšných dvoch). Mojžiš mal, čo možno druhí budú považovať za jednotvárnú stravu, ale bola to strava, ktorá ho vyživovala a udržiavala ho sviežeho a silného napriek všetkému, s čím sa stretol. Kým jeho sila, zrak a čipernosť bola fyzická – ako aj jeho strava, my máme Chlieb života, ktorým sa máme sýtiť, aby sme si zachovali duchovnú sviežosť a zrak. V Mojžišovom prípade to bola manna!

ČO ZNAMENÁ PRIATEĽSTVO

A. J. Higgins

Abrahám je muž, ktorý sa objavuje na mnohých miestach Písma a vystupuje do popredia predovšetkým vďaka svojmu intímnemu vzťahu s Bohom a bezúhonnosťou charakteru. Mohli by sme teda predpokladať, že človek, ktorý si vyslúžil titul „priateľ Boží“ bude poznať nielen tú zvláštnu blízkosť, ale aj vnútorný mechanizmus vypočutej modlitby a požehnania vo svojom živote. A predsa, udalosti z 1. Mojžišovej 18 a 19 nám poskytujú iný pohľad, z ktorého môžeme čerpať úžitok.

Jeho príhovorná modlitba niesla stopy pozoruhodnej inteligencie a vytrvalosti. Ako prišiel na to, že je pre Boha neprípustné zničiť spravodlivého s nespravodlivým? Myslel pri tom na Noacha a na potopu? Ako vedel Abrahám, že má skončiť pri desiatich spravodlivých a nie napríklad pri ôsmich, ako tomu bolo pri zachránených z potopy? Predpokladal, že menej ako osem by nevydržalo nápor zla v Sodome? Podľa čoho určil, že desať bolo to minimum, aby si Boh zachoval vládu? Počas tých mnohých rokov Abrahám spoznával Boha a Jeho predošlé zásahy do života ľudstva – počnúc prachom a popolom (1.Moj. 18:27, viď 1.Moj. 3:19), až po úžas nad povahou a skutkami Božej veľkosti. Priateľstvo znamená poznanie Boha, Jeho charakteru a skutkov. Toto poznanie Boha sa potom odrazilo ako v príhovornej modlitbe, tak aj vo vzývaní Boha počas celého života.

Abrahámov život je preplnený lekciami nesmiernej hodnoty pre nás v našej dobe, ale

v danom kontexte nám vystupujú do popredia najmä dve z nich. Jeho príhovor za Sodomu a za spravodlivých, ktorí v nej možno žijú, je pozoruhodnou ukážkou človeka, ktorý neobjavuje sa, ale zato s úctou, konfrontuje Boha so závažnými otázkami morálneho správania. A je tiež celkom dobre možné, že sám nikdy nevidel ovocie svojej modlitby. Pisateľ knihy mlčí o tom, či sa Abrahám vôbec dozvedel o Lotovej záchrane zo Sodomy. Keď sa nasledujúce ráno pozrel smerom k Sodome, uvidel vystupujúci dym, ale žiadnu známku toho, že Lot bol v bezpečí. Je možné, že mal také poznanie Boha a tak Mu dôveroval, že vedel, že Boh nezničí spravodlivého s bezbožným. Možno však musel počkať až na nebo, aby zistil, že jeho modlitba bola vypočutá.

Tou druhou, a oveľa ťažšou lekciami pre nás je to, že napriek mnohým zásahom v Lotov prospech počas jeho života sa Abrahám nedočkal ani len satisfakcie v podobe obyčajného „ďakujem“ zo strany svojho synovca. Môžete minúť peniaze, slzy, čas a energiu na veriacich, ktorí vašu snahu nikdy neocenia, avšak Boh oceňuje Kristovu starostlivosť, ktorú týmto prejavujete.

Modlitby bez viditeľných výsledkov a snahy, ktoré sa zdajú byť zbytočné a nedocenené testujú našu oddanosť a dôveru voči Bohu. Je On hodný našej služby, hoci nevidíme výsledky? „Priateľovi Božiemu“ to stálo za to, a po ňom aj nespočetnému množstvu ostatných svätých.

„Nebo a zem pominú, ale moje slová nikdy nepominú.“ Mat. 24:35

„znova splodení ... slovom Boha a zostávajúcim naveky.“ 1.Pet. 1:23

Váš rodný list je dôležitý. Potvrzuje, že ste sa skutočne pripojili k ľudskému pokoleniu, ako aj kedy a kde. Ale vaša istota večného života je ešte dôležitejšia a oveľa istejšia. Večný život je potvrdený mocným Božím Slovom, ktoré sa nemôže zmeniť alebo pominúť. Váš večný život bude trvať, pokiaľ bude trvať samotný Boh.

KDE SÚ PASTIERI?

J.V. Paterson

Ako vekom starší Boží ľudia a ako ten, kto už zažil v zboroch mnoho zmien, píšem tento článok ako trúbenie na poplach o nebezpečenstvách, ktoré hrozia našim milovaným zhromaždeniam. Dnes existuje mnoho písomných i ústnych kázní, ale koľko z nich učí pravdy o zbere? Napríklad, kedy boli naposledy témou nejakej konferencie nasledujúce otázky? – Prečo sme tam, kde sme? Prečo je zbor odlišný od iných zoskupení v rámci kresťanstva? Na akých princípoch sa schádzame? Prečo sa od druhých odlišujeme učením a praxou? Chýbajú nám tieto témy na konferenciách a biblických stretnutiach. Vďaka Bohu existujú publikácie na tému miestnej cirkvi, hoci je ich málo.

Generácia pred nami naše kroky vždy upriamovala smerom k zhromaždeniu. Dnes sú veriaci vedení na vedľajšie chodníčky bez rešpektu pred učením Písma, a tie vedú k určitej forme zábavy namiesto toho, aby sa zachovávali princípy zboru, ako sme ich poznali celé roky. Môžeme sa opýtať, prečo je tomu tak a prečo je táto zmena taká atraktívna? Dnešná doba zažíva odvrhnutie mnohých princípov zboru, ktoré stáli

množstvo osobných obetí a zachovávali sa v úcte takmer storočie.

Postačí niekoľko príkladov na zviditeľnenie moderného úpadkového trendu:

- ▶ odmietanie Hlavy a Vodcu
- ▶ uvoľnené odievanie a používanie jazyka v prístupe k Bohu
- ▶ uvoľnená prezentácia evanjelia a využitie moderných technológií
- ▶ odmietnutie princípu prijatia do zboru a kázne
- ▶ odmietanie učenia o Tisícročnom kráľovstve.

A mohli by sme pokračovať, pretože čitatelia o týchto veciach vedia. Veľa sa o týchto zmenách hovorí medzi veriacimi a veľa sa sťažuje, ale ako málo je tých, ktorí sa z presvedčenia postavili proti prúdu modernizmu, čo nie je nič iné ako vzburá!

Kde sú pastieri? Toto je dôležitá otázka, ktorou je potrebné sa akútne zaoberať, ak chceme napraviť smutný úpadok dnešných zborov.

Radi premýšľame o našom Pánovi Ježišovi, o Jeho jemnosti a láske, ale krivdíme Mu, ak ostane bez povšimnutia

Jeho postoj k vtedajším praktikám v chráme a k prístupu k Jeho Slovu: „Odneste toto odtiaľto!“ (Jána 2:16) Prisvojili si Otcov dom a Pán Ježiš opustil chrám so slovami: „Hľa, zanecháva sa vám váš dom pustý!“ (Mat. 23:38) Nenašiel vhodné podmienky na Jeho svätú prítomnosť a vidíme Ho dvakrát čistiť chrám, než im ho nechal pustý. Čo z toho vyplýva?

Vyrastal som v pomerne prísnom zbere a ďakujem Bohu za každú príležitosť, keď ma pastieri ako mladého napomenuli. Niektorí vidia dnešný problém v tom, že mnoho mladých veriacich sa nedá napomenúť, pretože nie sú podriadení učeniu Písma a ak im chceme niečo vytknúť, môžeme ich stratiť. Ak je to tak, potom to zjavuje smutný obraz o starších, ktorí nie sú schopní takéhoto ducha napraviť. Možno by bolo lepšie stratiť také duše než stratiť Božiu prítomnosť medzi Svojím ľudom, pretože tam, kde je zvada a vzburá, On prítomný nebude. Pán nebude prítomný formálne, ak nemôže byť prítomný v srdciach. Samozrejme by sme sa mali usilovať udržať duše v obecenstve, ale nie za každú cenu. Starší potrebujú byť v tejto záležitosti utvrdení,

a ak sa to aj týka ich rodinných príslušníkov, mal by to byť test pravdivostiich presvedčenia. Ak v tomto zlyhá dohľad nad situáciou, odhalí sa slabosť starších, čo povedie k tomu, že ich zmietnu opozičné sily a pretlačia si svoj spôsob. Zhromaždenie, ako ho poznáme, sa potom zmení, avšak skôr k horšiemu.

Je mnoho do očí bijúcich príkladov toho, ako zmeny úplne poškodili povest' pôvodného zboru, ktorý roky stál za príklad pravdy učenia a pobožného života. Zhromaždenia si zmenili názov a stali sa miestom rozptýlenia s ponukou rôzneho programu speváckych skupín,

Pán nebude prítomný formálne, ak nemôže byť prítomný v srdciach.

ktoré sa v mene evanjelia snažia prilákať hriešnikov k zvesti evanjelia. Toto všetko musí pôsobiť smútok v srdci duchovného človeka, ktorý si váži zbor taký, aký je a myslí na nedostatok úcty voči bratom, ktorí stáli pevne a učili jasne doktrínu o princípoch Božieho zboru.

Veľkým prekvapením v tomto všetkom je podpora mnohých známych kazateľov a miestnych starších, ktorí dobre vedia, o čo ide, a predsa sa rozhodli podporovať

mladých v tomto nebiblickom prístupe, ktorý vyhovuje telu. Obsah tohto článku možno nepoteší niektorých bratov, ale musia sa zjednotiť, ak sa zbory majú oslobodiť od útokov telesnosti a inovácií zo strany tých, ktorí sú odhodlaní pretlačiť medzi svätými to, čo chcú, bez ohľadu na vek a skúsenosti tých druhých. Takýchto veriacich smutne vystihuje nerešpektovanie Božieho Slova a jeho jasnej doktríny o Božej Cirkvi. Preto by mali byť pod dozorom tých, ktorí sú za stádo zodpovední, aby sa nenaplnili slová: „Dedičstvo našich otcov neberieme vážne a predávame ho lacno.“

DOBRE ZVESTI Z NEBA

Bez úkrytu

Bol krásny horúci slnečný deň. Sedeli sme na tráve v blízkosti pláže a mali sme piknik. Všetko bolo nanajvýš príjemné. Deti sa zabávali, hrali sa rôzne hry a vyvádžali v tráve. Iné rodiny si na piesku stavali hrady alebo sa čľapkali vo vode. Bol to úplný obraz radosti a šťastia.

Všimli sme si v diaľke tmavý oblak a boli sme zvedaví, čo sa bude diať. Drvivá väčšina ľudí si ho buď nevšimla, alebo im to bolo jedno. Napokon, bol ešte ďaleko a nič si nemohlo dovoliť narušiť tento nezvyčajne pekný deň. Avšak ako sa mrak približoval, zbalili sme si spolu s niekoľkými ďalšími svoje piknikové veci a odniesli sme ich do auta. Len čo sme

skončili, spustili sa najprv veľké dažďové kvapky, po ktorých nasledoval lejak.

Pláž i trávnatá plocha sa veľmi rýchlo vyľudnili. Keď jedna skupina ľudí prechádzala okolo nášho auta, nejaká žena zakričala na deti: „Rýchlo do auta, tu nie je žiadny úkryt!“ To bol výrok! Aké vážne duchovné poučenie z toho plyní!

Niektorí ľudia majú pocit, že život je len príjemne strávený čas a že to tak bude pokračovať bez toho, aby bol ich dobrý životný štýl niečím narušený. Iní sa zas klamú predstavou, že život v hriechu a v nečistote je prijateľný, ba dokonca normálny. Avšak, či už berieme do úvahy bohatých alebo tých menej šťastlivých, tmavé oblaky Božieho súdu sa už zaťahujú a

čoskoro sa z nich na všetkých spustí prival Božieho hnevu. Tento svet odmietol Boha a Jeho dar v Jeho Synovi, Ježišovi Kristovi. „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto v neho verí nezahynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:16) Boží Syn „prišiel na svet spasit' hriešnikov“ (1.Tim. 1:15). Namiesto prijatia bol však odmietnutý a ukrižovaný: „Prišiel do svojho vlastného a jeho vlastní ho neprijali.“ (Jána 1:11) Boh sa vysporiada s týmto svetom, pretože odmietol Jeho Syna.

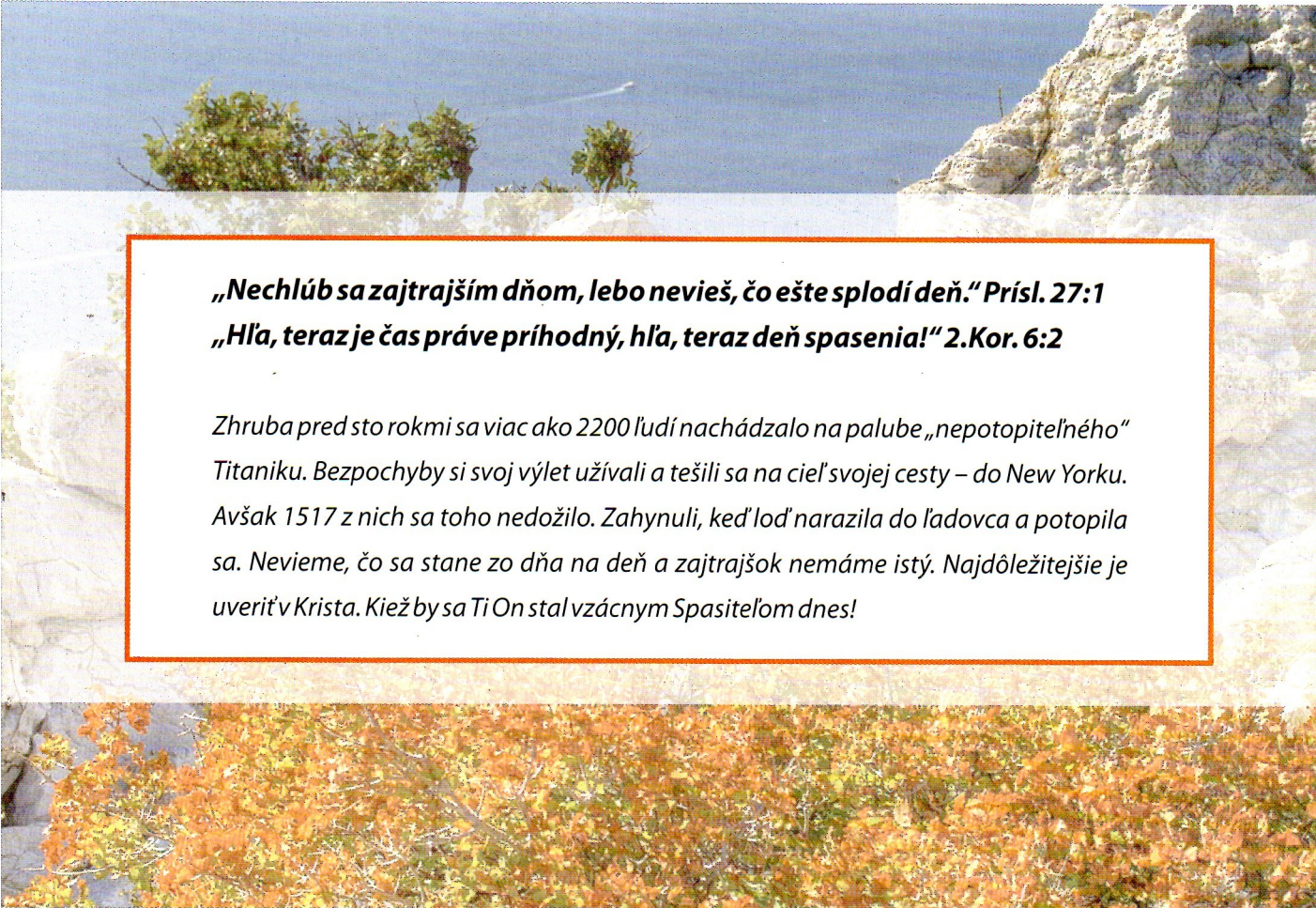
Práve tak, ako sme si my všimli zaťahujúcu sa oblohu a ostatných to netrápilo, tak je to aj s proroctvom Písma. To jasne naznačuje, že návrat Krista do povetria, aby vychvátil svoj ľud do neba, nie je niečo vzdialené. Potom tento svet, ktorý naďalej vykazuje nepriateľský postoj voči Bohu, pocíti váhu Božieho hnevu.

Drahý čitateľ, znepokojuje ťa otázka, kde nájdeš úkryt? Uvedomíš si aj ty príliš neskoro, že „tu nie je žiadny úkryt?“ Tí, ktorí žili v Noachových dňoch, tiež dostali varovanie o prichádzajúcej potope. Odmietli však úkryt v korábe a len osem duší sa zachránilo. Pán Ježiš Kristus niesol trest za naše hriechy, keď zomrel na kríži a každý, kto uverí Jeho večnému spaseniu, v ňom nájde úkryt pred Božím súdom. „... a každý bude ako skrýša pred vetrom a ako úkryt pred privalom, ako potoky vody v suchom kraji, ako tôňa ozrutnej skaly vo vypráhlej zemi.“ (Izai. 32:2) Augustus Toplady napísal veľmi známu pieseň, keď ho zastihla búrka v skalnatej úžľabine anglického Burrington Coombe. Ukryl sa medzi dvoma masívnymi výbežkami vápencovej skaly a tam si napísal slová piesne, v ktorej sa okrem iného spieva:

***Skala vekov, Boh môj Pán,
skry ma v skrýši svojich rán!
Dal si krvi, vody prúd
z Tvojho boku vytrysknúť,
nech je pre mňa spásny liek:
zmyje vinu, sníme hriech!
Žiadna práca mojich rúk
nezbaví ma hriechu múk.
Hoc žiť Bohu túžbu mám,
hoc nad hriechmi stále lkám,
nemám zmierne za viny,
Ty si Zmierca jediný.***

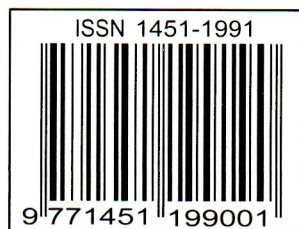
(Preklad: spevník Duchovné piesne, 1987)

Drahý čitateľ, daj si pozor na to, aby sa aj tebe On stal večným úkrytom, pretože tu niet žiadneho iného úkrytu.

**„Nechlúb sa zajtraším dňom, lebo nevieš, čo ešte splodí deň.“ Prísł. 27:1
„Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!“ 2.Kor. 6:2**

Zhruba pred sto rokmi sa viac ako 2200 ľudí nachádzalo na palube „nepotopiteľného“ Titaniku. Bezpochyby si svoj výlet užívali a tešili sa na cieľ svojej cesty – do New Yorku. Avšak 1517 z nich sa toho nedožilo. Zahynuli, keď loď narazila do ľadovca a potopila sa. Nevieme, čo sa stane zo dňa na deň a zajtrašok nemáme istý. Najdôležitejšie je uveriť v Krista. Kiež by sa Ti On stal vzácnym Spasiteľom dnes!

www.slovo pravdy.com